

Illustreret Tidende.

Nr. 98.]

Kommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 11. August 1861. —

2 Rdlr. Qvartalet.

[2det Bind.

Indhold.

Wilhelm Andreas Wexels, af Ludvig Wagner. — Meddelelser af blandt Indhold. — Slesvigernes Besøg i Kjøbenhavn. — Frederik den Syvendes Canal. — En opmærksom Vægtemand, af Carl Bernhard (Sluttes). — Fra Landmandsforamlingen i Horsens. V.

Wilhelm Andreas Wexels

er født i Kjøbenhavn den 29de Marts 1797, hans Slægt var oprindelig jydsk, men vandrede allerede i Slutningen af det 17de Aarhundrede op til Norge, hvor den snart blev hjemme og i flere Led bellæbte Sorenstiver- og Præsteembeder i det Søndensjældske, indtil den atter kom til Danmark med Frederik Raanestab Wexels, som blev Forvalter ved Glasmagazinets her i Staden. Hans Hustru Dolette Cathrine, født Balling, var dansk, og det kan saaledes med Sandhed siges om deres Søn Wilhelm Andreas, at han er af nordisk St. Hans Barndoms Aar henrædt stille i Kjøbenhavn, uden at han fandt Behag i sine Kameraters Lege og Sysler, hvortil maaskee ogsaa de store politiske Begivenheder bidroge endel. Wexels' Barndomsminde knyttede sig mest til hans Moder og til Sommeropholdet paa det betagte Frederiksbad, men under alt dette rørte sig i hans Bryst Lysten til at lære Faderens Hjemtaal, det stolte Norge, at kjende; da han havde fyldt sit 10de Aar, fik han Tilladelse til at seile hid; denne Rejse gjorde et stærkt Indtryk paa hans Sind, og det saameget mere, som den skulde være en Forberedelse til det Kalb, hvortil han først var bestemt: han skulde nemlig være Søcadet. Men allerede ved hans Hjemkomst fra Norge gik denne Plan overstyrt; de sørgelige Septembredage 1807 vare gaaede over Danmark, og nu bestemtes Wexels til Bogen. Knap to Aar efter døde hans Moder, og Faderen flyttede med sine to Døttre op til Norge, hvor han blev Administrator ved Glasværkerne, saa at Wexels nu var ganske overladt til sig selv med Hensyn til sin Læsning, thi en gammel Tante, der havde taget ham til sig, kunde med al sin Omhu for ham ikke give ham nogen Veiledning. Strax da han var kommen hjem fra sin Sørejse, var han bleven sat ind i Metropolitanskolen, men da han var overladt til sine Drømmerier, gjorde han kun ringe Fremstribt, og seer nu en stor Lykke deri, at hans ti Aar ældre Broder, theologisk Candidat Hans Emanuel Wexels, blev opmærksom paa de daarlige Bibelskrud i Charakterbogen, satte ham alvorligt, men kjærligt irette, og hver Morgen giennemgik Lectierne med ham. „Smukt pillede jeg med Bøgerne under Armen eller i Remmen fra Frederiksberggaden ned om Tolddøgaden for at komme til Rannikestræde, hvor Skolen var; men denne Vandring bar sin Frugt.“ Der indtraadte et Vendepunkt i hans Flib, og da Broderen allerede snart derefter (1812) døde, var Wexels en af de dygtigste Disciple i Metropolitanskolens øverste Klasse. Stor Indflydelse paa ham havde her en af Lærerne, Nordmanden Svend Borchmann Hersleb, bejendigt som Forsfatter til en mindre og en større Bibelhistorie, af hvilke den sidste endnu bestandigt indtager en høj Plads blandt Lærebøgerne i vore lærde Skoler. Denne Mand var 1808 kommen i Krog Meyers Sted som Lærer i Religion og philosophisk Historie; han stod i sin kraftigste Ungdom og var en af de saa blandt den yngre Slægt, til hvem Kirken i hine Tider kunde fæste sit Haab; thi begavet med en ualmindelig Lærdom forlod han at indgøbe Disciplene Agtelse for og Kjærlighed til en videnskabelig Begrundelse af Religionen. Men allerede i Januar 1813 kaldtes han til en ny Virksomhed; Frederiks Universitet i Christiania skulde fornyes med Lærere, og med Glæde modtog

Hersleb det Kalb, der aabnede ham Udsigt til at blive en af Troens Støtter i hans elskede Fødeland. Wexels saae med Beemod den hjære Lærer drage bort, han længtes efter at flue sine Fædres Land for atter at faae sine Søstre og sin Fader; men tillige gjemte han et kjærligt og talnæmeligt Minde om sin Moder og Broderen. Disses Savn og Længselen efter hine gjorde ham end mere tankesfuld; hans kjæreste Læsning var hvad der handlede om Døden og Gjenfyndet „i Landet bag Havet“, og de Stykker, som tistalte ham mest, optegnedes i en Lommebog. Imidlertid fortsatte han flittigt sin Læsning, saa at han i October 1814 dimitteredes fra Metropolitanskolen med første Charakter, og i Slutningen af Aaret hentede Faderen ham hjem til Christiania, hvor de ansom Zuleasten.

I sit attende Aar var Wexels altsaa kommen fra sit Fødeland til sine Fædres Land, og hermed begynder et ganske nyt Afsnit af hans Liv. Meget af hvad han saae i Norge, syntes

ham først fremmed; og det maatte vel saa være. Det inderlige Vaand, der havde knyttet Broderne sammen, var sønderrevet ved Fjendevold; der var vaagnet megen Skilsske paa begge Sider, saa at vi maae fylbes med glad Forundring ved at see, hvor nære Danmark og Norge endnu høre sammen, uagtet der næsten er henrundet et halvt Aarhundrede; og dette fylbes for en stor Deel Wexels' stille, bramfrie Færd. Om ellers Slægtskabet har nogen Betydning i Mandens Verden, saa maa der hos ham findes en Formidling mellem den danske Blidhed og den norske hensynsløse Kraft. Og saaledes er det: ved sin Virksomhed som Ordets Tjener og Sjælesørger i Norges Hovedstad, i Tale og i Skrift har han gjort saare meget for at holde sammen, hvad der overladt til sig selv vilde stilles ad, til stor Glæde og Fortræd for begge Parter.

Wexels ydre Liv er henrundet stille og uden store Omstiftelser. I Begyndelsen af 1815 lod han sig indskrive som

Wilhelm Andreas Wexels.

akademisk Borger, tog Aaret efter anden Examen med bedste Charakter og i Slutningen af 1818 Embedsexamen med Udmærkelse. Ved Universitetet var han atter kommet i Berøring med Hersleb, som foredrog Troeslæren og det gamle Testaments Fortolkning, og havde tillige faaet en Lærer og Ven i Stenersen, der læste over det nye Testamente og Kirkehistorien; hans stærke religiøse Følelse blev klaret ved disse Mænds videnskabelige Udvikling, der var baaret af Tro, og Wegels mindes endnu med Glæde en Forelæsning af Stenersen over det tredje Capitel i Johannes' Evangelium, hvori Gjenfødelsens Betydning blev fremstillet; det har ogsaa siden været Kjærnepunktet i hans Virksomhed at pege paa det aandelige og det legemlige Slægtskab.

Allerede i sine sidste Studenteraar prædicatede Wegels jevnligt paa Landet og i Byen, kort efter Embedsexamen prædicatede han til Dimis og tog den katechetiske Prøve. Af og til længtes han vel efter en Landsbypræstis stille Gjerning, men da der aabnedes ham Udgang til at blive Præst i Christiania, modtog han Kalbet og ordineredes i en Alder af 22 Aar den 28de Mai 1819 til Catechet ved Vor Frelser's Kirke, hvorved han tillige blev Hjelpepræst hos den ældgamle Stiftsprovst Lumholtz. I denne Stilling udfoldede Wegels en ualmindelig Arbeidskraft. Han prædicatede to Gange om Ugen, som Catechet om Onsdagen, som Capellan om Søndagen; snart efter døde Lumholtz i en Alder af 90 Aar, og det varede ikke længe, før Wegels fik Ret til at antage Confirmander og udføre Skriftemaal. Dertil kom, at han underviste i Religion i Borgerkolens øverste Klasse, og manuducerede baade til Artium og til Embedsexamen. Med alt dette fortsatte han sine Studier, og fulgte flittigt med i den videnskabelige og kirkelige Litteratur. „Blandt de kristelige Skrifter maa jeg i Betsynderlighed nævne N. J. S. Grundtvig, det store Bibne i Norden, hvem ogsaa jeg skylder saa uoverskrivelig Meget med Hensyn til hvad jeg ved Guds Naade maatte besidde af kristelig Syn, og hvem jeg først i Egheden vil kunne takke efter Hjertets Drift for hvad han har været mig under mit aandelige Livs Udvikling.“

Saaledes varede Wegels en stille Vært, idet hans Indflydelse strakte sig over en vid Kred, uden at der i hans ydre Stilling foregik nogen anden Forandring, end den, at han i 1846 bestilledes til residierende Capellan ved den samme Kirke, i hvilken han havde virket i 27 Aar, og fem Aar senere paa Grund af sin Svagelighed fik en Medhjælp i sin Søn, Frederik Rannevad Wegels, der da blev hans personlige Capellan. Stedse har han aflaaet Tilbud om at fremmes til en mere anseelig Stilling, da han søler sig sammenvoget med sin Menighed; heller ikke har han savnet Anerkendelse baade fra Staten og fra Medborgere. 1843 valgte Videnskaberne Selskab i Thronhjem ham til Medlem, 1847 udnævnte Kongen ham til Ridder af St. Olavsordenen og 1859 stiftede taknemmelige Medborgere, for at hædre 40-Aarsdagen efter hans Ansættelse ved Vor Frelser's Kirke, Wegels Legat, som af ham bestemtes til Understøttelse for uformuende Studenter. Tillige overdroges ham til forskellige Tider Hver som Medlem af Kirkecommissioner, og i Aarene 1850 og 1851 foredrog han Pastoralthologien ved Universitetet.

Vi komme nu til Wegels Virksomhed som Stribent; denne dreier sig ubelukkende om kirkelige Gjenstande; idet han i henimod 50 større og mindre Værker har leveret Prædikener, Opbyggelseskrifter, Stridskrifter, bibelhistoriske Skrifter og religiøse Digte, foruden endel Oversættelser. Det vilde være for vidtløftigt at gaae ind paa Enkelthederne, men vi kunne ikke undlade at berøre et Par af Hovedværkerne. Et Vidnesbyrd om hvor stor Wegels er ved sit fællelige, ensfaldige Ord, er hans Andagtsbøger for Menigmand, en lille Samling af gudelige Betragtninger til hver Dag i Ugen; denne har oplevet sit 10de Dplag. Hans kristelige Betragtninger med Psalmer, ordnede saaledes, at de ere indrettede til hver Dag i Aaret, ere udkomne for 3die Gang. Den lille Bibelhistorie, velkendt her i Danmark, er alt oplagt 8de Gang, og nye Dplag forberedes stadigt til mange af Skrifterne. — Digter er Wegels ikke, men naar hans Psalmer og religiøse Digte have vundet en overordentlig stor Indgang, saa kommer det af de delige, dybe Tanker, der skjule sig under Rimets Dragt. Graustningens Frugter har Wegels gjort tilgængelige i sin Forklaring over det nye Testaments Skrifter, et stort Værk, der begyndte at udkomme for 24 Aar siden, og nu omfatter Evangelierne, Apostlenes Gjærninger og Pauli Menighedsbreve; desuden har han udgivet sine Foredrag over Pastoralthologien, og et Foredrag i den geistlige Forening om det bibelske Begreb af det almindelige Præstedømme. Herved viser Wegels, at om han end er en Fredens Mand, saa vil han dog ingenlunde gaae udenom Tidens brændende Spørgsmaal, og derfor har han heller aldrig søgt, naar man østede ham til Kamp. Allerede 1828 tog han til Gjenmæle mod Statsraad Tresschens Bog om Christendommens Land, 1834—39 redigerede han Tidsskrift for Kirkekrønike og kristelig Theologi, hvori han ligesom ogsaa før og senere i forskellige danske Tidsskrifter frimodigt udviklede sine theologiske Ansuelser. Bigtigt blandt Wegels kirkelige Stridskrifter blev hans Abne Erklæring om sin Ansuelse med Hensyn til Christi Redfart til Helvede og Muligheden af en Omvendelse efter Døden, da det har fremkaldt en Misforståelse og en Fordømmelse over ham, „hvis Gylldighed visse lig maatte have gjort mig uærbidig til at betjene en Christi Tjeners Embede, medens jeg nu roligere kan bære sin Dom,

forbi jeg er mig bevidst, Intet at have yttret, som skulde be-rettige dertil, Intet, som ei lader sig forene med den bibelske og kristelig retroende Lære.“ Flere af dem, der tidligere havde Tillid til Wegels, ere bleve hans Modstandere, forbi de frygte, at Læren om Muligheden af en Omvendelse efter Døden skulde medføre falsk Syndessikkerhed, og nogle af disse have indskrænket sig til „hærlig“ at formane ham til ufor-tøvet at udgive et Skrift: Om Umuligheden af en Omvendelse efter Døden, medens de fleste i ham see en Fragsalben, „den færligste Mand i Kirken.“

Under denne Misfjendelse har Wegels haft stor Trøst af sin Gjerning om Sjælesørg og Mangel, der forbonne hans Virksomhed som Theolog, lytte dog til hans Ord som Præst. Tungt maatte det være for ham, da hans elskede Hustru, Hebevig Elisabeth f. Lund, i Aaret 1830 kaldtes fra ham efter neppe 7 Aars Egtteskab, efterladende ham to Sønner; tungt, da hans Venner Stenersen og Hersleb døde 1835 og 36; men der er veget en Slægt op, som hænger hjerteligt ved ham, og der er ogsaa blandt de danske mange, som ere hjerteligt knyttede til Wegels. Uagtet han med Stoltthed kalder Norge sit Fædreland, hænger hans Hjerte med veemodig Kjærlighed ved det yndige Danmark, hans Fødeland; hans Maal er endnu ganske dansk, og han har flere Gange gæstet sin Fødeby, dog ikke i de sidste 20 Aar, thi hans Arbejde tiltager steds, og Kræfterne ville ikke altid staae til. For 16 Aar siden var Wegels i Løbet af 10 Maaned med en smertefuld Sygdom forhindret fra at bestyre sit Embede, og det just paa en Tid, da man afstøede ham den „aabne Erklæring“. Ogsaa ifjor bragtes han til Gravens Rand ved en svær Sygdom, og da han mod Forventning blev helbredet, strømmede hans Hjerte over i en Tak til Vennerne, der „Vilde hærlig for mig tale i en stille Troens Bøn.“

Saaledes staaer da Wegels i sin søsgraade Alder som en af Kirkens Støtter i Norden, lige æfkelig i Guds Hus og i Hjemmet. Vi kunne ikke slutte bedre end med de Ord, hvormed han fortæller om sin Tiltrædelsesprædiken paa Adrents Søndag 1846; de ere tagne af en selvbiographisk Skizze, hvoraf disse Meddelelser for størstedelen ere øste. Han talte „over Herrens Komme i Tidens Fyde, gjennem Tidernes Løb og ved Tidens Ende, om Afdøttiden, der varer til Himlens aabne sig og Herren nedstiger i Hærlighed for at hente sin Menighed, og i hvilken hans Troende skulde vente paa ham i Haabet, bejendende hans Navn og ijenende ham med Trofskab, hver i sit betrede Kald.“

Ludvig Wagner.

Litteratur.

— Keiserinde Eugenie arbejder sammen med sine Damer i Fontainebleau, under P. Merimées Medvirking, paa en ny Feuilletonroman.

— Efter den af H. Hiltner i Leipzig udgivne „Deutsche Zeitungskatalog für 1861“ er der i Løbet af forrige Aar udkommet omtrent 1100 periodiske tyske Skrifter af videnskabeligt Indhold og Underholdningsblade, og over 1300 politiske Tidender, Intelligents- og Localblade.

— Paa N. Bentley's Forlag i London er udkommet en ny Roman „Bonved den danske, Greve af Helsingør“, som bliver meget forelsagligt omtalt i „the Morning Post“ for 22de f. M. Helten Bonved er en høibaaende Mand, der har paadraget sig Kongens Uaade og er jaget af Landet, men beover sig over den ham tilføiede Forurettelse ved, paa ægte Vikingevits, at lægge til Strid mod alle de kongelige Skibe, han kan komme nær. Naar han ikke er paa Stog lever han fredeligt, under et paataget Navn, med en elsket Hustru og en ædel Søn, paa en Ø i Københavns Nærhed. Efterhaanden som Fortællingen skrider frem skildrer Forfatteren Livet hertilands for et Aarhundrede siden, Folkets Sæder og Skikke, samt nogle af Kongernes Charakter og Historie. Den adelige Fribytter over mangen hæf Daad, men bliver endeligen taget tilfange i sit stille Hjem, netop som han har betroet sin Kone, at han er den Lars Bonved, for hvem hun nærer saa stor Hæbhel; dog staaer han ikke Tid til at see, hvilken Virkning denne Aabenbarelse fremkalder hos hende. Paa en meget spændende Maade berettes nu, hvorledes Hustruen, Sønnen og den gamle Greves Vaabenfæller gjøre for-tvilede, men unyttige Forsøg paa at fælle Høveren fra den forsmædelige Død paa Steilen, samt hvordan Bonved fresses ved en dristig og veloverlagt List, og hans Forsoning med Kongen ioverfætted. — Det Hele er en Roman i den gamle, friv, dristige Stil, som staaer Hjertet til at banke og fængsler Læsernes Opmærksomhed fra Begyndelsen til Enden; i mange Dele minder den om de gamle Sagens Fortællingsmaade. Muligvis har Forfatteren haft Kjendskab til og benyttet de meget beslagtede Sagn og Viser om Alf Erlingsson, eller „Mindre Alf“, den navnfuldige Sobelt i Middelalderen, hvis eventyrlige Liv rigtignok fik en mere brat Ende, da han blev halshugget og lagt paa Steile udenfor Helsingborg i Aaret 1289.

Musik.

— I Cirque Napoleon udføres for Diebliffet „Lithgow's vilde Jagt“ af 1500 Sangere.

— Halsey skriver til Indvielsen af Théâtre lyrique en ny Opera „Roach“.

Maleri.

— Finlands berømteste Maler, Elman, har nylig fuldført et stort Oliemaleri, som vil blive sendt til Stockholm

for at udstilles der. Det forestiller Protestantismen, i en engelst Matros' Skikkelse, der bærer det engelske Flag i venstre Haand og med den høire rækker Bibelen til det unge Italien, en italiensk Amuesmand, medens Paven staaer hos i fuld Mondur og søger at afværge det, idet han holder de to Skikkellers Hænder tilbage. Men Hovedfiguren er en bag Gruppen anbragt Kristus, som holder en Palmegren hen mod Protestantismens Repræsentant.

— Dette symbolske Maleri minder om den Tid af Aaret 1849, da Mazzini stod ved Roret i Rom og Garibaldi var hans øverste Hærsfører, i hvilket Tidrum de engelske Bibelselskaber lode flere hundrebtusinde Bøger udsende til Kirkestatens Befolkning, der med stor Glæde tog imod den forbudne Frugt, medens Pius den Niende fra sit Tilflugtssted Gaeta slængede Vandbullaer mod sine frasalbue Underfaatter, hvilke Documenter høitideligen bleve begravede i Kloakerne.

Byggningskonst.

— Som den mest udmærkede af de mange indsendte Planer til en ny Operabygning i Paris, har den keiserlige Commission tilkendt en ung ubekendt Arkitekts — Charles Greniers — Prisen. Bygningen skal ufortøvet paabegyndes; Omkostningerne ere anslaaede til omtrent 7 Millioner Rdl.

Handel og Søfart.

— I Begyndelsen af Juli Maaned løb et smukt Jern-dampskib af Stabellen ved Deptford-green. Det er bygget efter en ny Methode, og skal, efter Patenthaverens Formening, ikke kunne synke. Rummet er afbejst ved Tørskifferum af Zeru; men foruden denne Sikkerhedsforanstaltning, der ikke har viist sig betryggende under alle Forhold, er det forsynet med tre særskilte, vands- og lufttætte Dæk, som hvert danner et Skib for sig selv, hvorved opnaaes, at det vil kunne flyde, om det end staaer nok saa stor en Læk, ja endog hvis hele Underdelen rives bort, idet de to nederste Dæk ikke staae i Forbindelse indbyrdes, men kun med det øverste, ved en særskilt Nedgang til hvert. Ldelæggelse ved Tid, der staae ofte forekommer paa Søen, menes tillige at være forebygget, idet enten Nedgangen til det brændende Rum kan lukkes og Luftens Udgang saaledes spærres, eller, om fornunder, hele Rummet pompes fuldt af Vand. Maskinerne og Ildstederne ere lagte saa høit oppe i Skibet, at de kunne virke uden Hensyn til hvilken Vandmængde der befinder sig i Rummen. Dette Skib skal anvendes til Posttjenesten paa Cap.

Jernbaner og Telegrapher.

— Det engelske Selskab, som har erhvervet Tilladelse til at nedlægge et Telegraphnet over Island til Newfoundland, skal, efter Sigende, agte at overdrage denne Concession til et andet Selskab, hvis det maatte lykkes at daane et saadant, der kunde opdrive Midler til at sætte dette vovelige Foretagende i Værk.

— Det Frankrig og Corsika forbindende Telegraphnet er, ifølge et Brev fra Maccio, lykkeligen blevet fænklet.

Technik.

— En Chemiker i Darmstadt har opfundet et nyt Skydestof, som skal have mange Fortrin for Krudt og exploderende Bomuld. Stoffet bestaaer af en Art Papir, der er gjort exploderende ved at dypes i en opløst Mæsse; denne kan beredes i nogle saa Timer og transporterer uden Fare, efterom den kun antændes ved Tidens umiddelbare Berørelse, hvilket ogsaa gjælder om det færdige Stof. Efter de anstillede Forsøg har dette viist sig særdeles hensigtsmæssigt til Sprængning og den engelske Regjering lader det for Tiden i Woolwich underkaste Prøver med Hensyn til dets Anvendelighed isæbetfor Krudt til Skydevaaben, hvoraf man venter sig et heldigt Udfald. Opfinderen tilbød først den tyske Forbundsstad sit „Nykrudt“, som han kalder det, men blev afviist.

— De nordamerikanske Fristaters Indbyggere overhyde hverandre i denne Tid med at udtænke de mest ødelæggende Krigsmaskiner og Tidenderne derover klæde i Balun for hver ny Opfindelse i denne Retning. Især roses en Newyorkers Opfindelse: en, med et betydeligt Antal Ildsvælg udrustet Krigsmaskine, som drives fremad ved Dampf, med en Fart af fem danske Mil i Timen. I sin Henrykkelse over at have bragt et saa frygteligt Redskab til Verden, bestriver Opfinderen Fordelene derved saalunde: „Foruden den uberegnelige Mængde Offere, som det vil sælde, især paa flad Mark, umuliggjør det ved sine pludselige og tillyneladende ikke regelbundne Bevægelser enhver Taktik fra Fjendens Side, forsværker Hæstene og bringer Krigerne til Fortvivlelse. For at opnaae eet af disse, under de nuværende Omstændigheder saa uoverbeertige Resultater, behøver jeg kun, naar Timen er kommen, Tilladelse til at begive mig paa Valpladsen med to af mine Krigsmaskiner og hundrede raske Mænd under min Befaling.“

Blandinger.

— Det store Gjestgiversted Hotel de Louvre i Paris, som er bygget og besyret for Credit mobiliers Regning, har i rent Overflod med runde Tal indbragt i 1856: 300,000 Rdl., i 1857: 306,000 Rdl., i 1858: 310,000 Rdl., i 1859: 318,000 og i 1860: 400,000 Rdl. I sidstnævnte Aar indkom desuden i Løb af Boderne i Sæntagten 100,000 Rdl., saa at det synes, som om denne Forretning betaler sig ganske udmærket.

— Det er bekendt, at Tydskerne ogsaa benyttede de amerikanske Aviser til at udbrede deres Branglære eller løgnagtige Fortællinger om danske Forhold og den danske Strids Oprindelse og Historie, saa at man ikke sjældent træffer paa Amerikanere, der ere fulde af Fordomme mod Danmark og kjende vor Sag ligesaa godt som Sir Harry Verney. En Dansk, der i flere Aar har opholdt sig i Amerika, Prof. P. C. Sinding, og som har gjort sig fortjent af Danmark ved i et smukt engelsk Sprog at udgive en temmelig fuldstændig Danmarks og Scandinaviens Historie, hvoraf flere Udgave ere udfomne, har tilsendt os en længere Artikel, indrykket i en amerikansk Avis af 5te Juli, hvori han med Kraft har tilbagevist et tydt Angreb paa Danmark i en udbredt New-Yorker Avis "The World", i hvilken den værdige Tydsker blandt meget Andet, har udgydt sig imod Danmark paa følgende Maade: „Vi gad nok vide, hvilken Udsvulstning en udfjendt, udsel og ubaant Hob Matroser og Fiskere, som de Danske, kan have, naar den vil opløse sig til Sprogmesler og oplysende Leder for Aander, der ere vante til at læbste sig i Poesiens og Videnskaberens reneste Kilde? Hvilken Slagsorden af berømte Navne have de at opstille, der kunde bringe Hertugdømmernes Tydskere til at glemme deres Luther, Schiller, Goethe, Kant, Humboldt og utallige Andre?“ Denne latterlige Snak og meget Andet, har Sinding besvaret paa værdig og forstandig Maade, og uagtet den danske Sandheds- og Fædrelandskjærlighed vist aldrig vil fornægte sig, er det os en Glæde at fremhæve en Mand, der frivilligt fører Vaaben i et fjernt Land for vor gode, men saa ofte forvanskede Sag.

— I Leeds er der nylig kommet en vanskelig Sag for Retten. Stomager Hardaker giftede sig nemlig i Juli Maaned for anden Gang, hvorefter hans første Kone, Catherine Conner, meldte sig for Politiet og blev erkjendt for at være hans lovlige Egetysalsbeef. Men Hardaker havde i sin Tid, efterat hans Giftermaal med Catherine var fuldbjort, gjort den Opdagelse, at hun forinden havde holdt Bryllup med James Evans, og nu er det kommet for Dagen, at Evans ogsaa allerede var gift, da han blev viet til Catherine. Den ulovlige Catherine synes saaledes at være slet forsynet, uagtet hun har toende levende Egetysalsbeef.

— En Fabrikant i Port Dundas har ladet opføre en Skorsteen, som er 440 Fod høj over Jorden, med et Gjennemsnit af 32 Fod ved Grundfladen og 14 Fod ved Overdelen. Denne Skorsteen har saaledes omtrent samme Høide som Strasborger-Münster og Stephanskirkens Taarn i Wien, de to højeste Bygninger i Europa; over alle tre rager dog det mærkelige Monument fra Egyptens Østid, den store Pyramide i Gizah, som endnu er den højeste Bygning paa Jordkloden.

Dagbog.

August.

- 11. 1204 † Guttorm Sigurdson af Norge (Thronbjæm).
- 1658 Carl X Gustaf indtræder i København.
- 1751 f. Poul Enevoldsen (Kjøbenhavn).
- 12. 1410 Henrik III af Holstein og Adolf IX af Schaumburg slaae Mogens Munk (faldt) og Johan Scharpenberg (sanges) paa Soltrup Heide ved Egebaek.
- 1503 f. Christian III af Danmark og Norge (Gottorp).
- 1611 Carl IX udfordrer Christian IV til Dvælsamp.
- 1763 † Dof Dalin (Drottningholm).
- 13. 1645 Fred i Bromsøebro; Danmark affaaer til Sverig: Jämtland, Herjedalen, Gulland og Fsel samt (paa tredive Aar) Halland.
- 1753 f. Peder Rosenstand-Goiste (Kjøbenhavn).
- 1810 f. Christian Christoph Andreas Lange (Østre Stabæk).
- 14. 1777 f. Hans Christian Ørsted (Nydjølbing).
- 1790 Fred i Verela mellem Sverig og Rusland.
- 1814 Vaabenstilstand i Moss mellem Norge og Sverig; Christian Frederik lover at nedlægge Norges Krone.
- 15. 1198 Bagterne under Inge Magnusson slaae Birkebeerne (Sigurd Borgakletr, Thord Lokk, Vita Kari, Bengjeir Lange og Ejubrid Pejni salde) ved Bergen.
- 1241 Snorre Sturleson myrdes paa Hestholt af Gisleur Thoroaldson, Arne Weistur og Thorsten Gudneson.
- 1676 Christian V indtager Christiansstad.
- 1794 f. Elias Fries (Hemjv).
- 16. 1434 Engelbrekt Engelbrektsson tvinger i Vadstena det svenske Rigsråd til at sende Erik Pommerinck et Opjællingsbrev.
- 1775 † Jakob Langebek (Kjøbenhavn).
- 1811 f. Adam August Müller (Kjøbenhavn).
- 17. 1626 Lilly slaaer Christian IV (Hensel Rothkirch, Matte Schesteb) ved Lutter am Barenberge.
- 1676 Carl XI slaaer Jakob Duncen ved Halmstad.
- 1788 Slaget ved Hogland mellem Svenskerne (Carl XIII) af Sødermanland, Wrangel) og Ruskerne (Greigh).

Slesvigerne Besøg i Kjøbenhavn.

Festen ved Eremitagen.

De høitidsfulde Timer ere længst forbi. Tre Dogn er ingen lang Tid til at besøge Kjøbenhavn paakryds og paatvers, til at deeltage i det frie, bevægede Fjelskiv indensfor og udenfor de egentlige Forlystelsesanstalter og tumles om fra Sted

til Sted, fra den ene Fjeld til den anden; sagtens lob da Tiden hurtigt for Gjesterne, men Minderne bleve mangfoldige og rige, og for Erindringen ville hine Dage staae længe og leve kraftigt. Det var en stor Glæde for alle Danske, da Tanken om Reisen først blev udtalt, da Beslutningen derom blev fattet. Thi det maa vel erindres, at Planen uden ydre Tilskyndelse, uden Indbydelse kom frem i Flensborg, en for en stor Deel tydsktalende By; at den dernæst kom frem, ikke i de indvandrede Embedsmænds Kreds, men i „Bürgerverein“; det maa vel erindres og ligeoverfor de uvillige tydske Beretninger atter og atter gjentages, at Gjesternes store Fjærdighed bestod af ægte, indfødte Slesvigere fra Flensborg og Haderslev, samt disse Byers Omegn — og om Flensborg og de „blaaebede“ Enemærker vidnede ogsaa tilfældigt de Tungemaal, vi Alle herde: høitydsk, plattysk og plattysk; og det maa endelig erindres, at den overveieende Mængde ikke var den fine Portion berovre fra, men ægte Repræsentanter for Befolkningen: Haublande og Haandværkere, Smaaborgere og Bønder. Der var vistnok tilstede nogle Embedsmænd af mere eller mindre „kongeriff“ Extraction; men de vare for faa til i nogen Maade at forderve hele Massens særlige Farve, og kun Mænge nok til som nøiere Bekjendte at kunne give begge Parter, laade Kjøbenhavnerne og Slesvigerne, nøiere Bæstid om Stemmningen. Og det var da disse Mænds ubetingede Vidnesbyrd, at det Indtryk, Slesvigerne her havde modtaget, var i den Grad storartet, herligt og vindinge, at det ikke kunde Andet end være af magtig Virkning ogsaa efter Hjemkomsten, forplantende sig til Raboer og Øjenbeer, til Stægt og Bønner; det var deres Overbeviisning, at enhver loyal Tanke, der medbragtes fra Hjemmet maatte blusse dobbelt stærk ved Tilbagekomsten, virke oplivende og varmende vidt og bredt omkring. Og at det var en loyal, dansk Følelse, der førte dem paa Reise, ligger jo klart for Dagen. I det de drog til Kjøbenhavn, medtagende Hustru og Børn, godgjorde de tilfældt, at der i Folket endnu stode en sund Kjærne, hvis Sympathier pegte mod Nord, hvis Sindslag førte det til Kjøbenhavn, ikke til Berlin eller Hamborg. Uden forudgaaet Indbydelse, uden nogen Art Agitation fremstaaer hos disse Slesvigere Lusten til at see Danmarks Riges Hovedstad og lære dens Indbyggere at kjende, de ville frivilligt kaste sig i det forfærdelige Svælg af Nederdrægtighed, Tyranni og allens Demoralisation, som de tydske Blade saa ofte havde fortalt dem har sit Hovedbarnes ved Trefjund. Er ikke dette et godt og glædeligt Beviis paa Stemmningen berovre? Og have ikke de Herrer „Wählere“ rig Grund til „Entrüstung“? Eller vil man paastaae, at Firehundrede er for lille et Tal, der Intet beviser for en Landsbeef med tusinde Gange saamange Indbyggere, saa synes dette Tal os tværtimod at være høist agtværdigt, da man maa betænke, at om end Rejsen var en Grund af de særlige Forhold blev ualmindelig billig, — relativt taget — medførte den dog en Udgift, som nok kunde blive følelig, og at desuden en stor Mængde ikke aldeles let paa et bestemt, tvunget Tidspunkt kan være i fem Dage fraværende fra sin Døst, især i den bedste Sommerid, der kræver al mulig Arbeidskraft. Som bekendt var der ogsaa Mangfoldige, der sukkede at komme med, men maatte blive tilbage, fordi de ikke tidt havde meldt sig, saa at der ikke længere var Plads paa Dampskibene.

Hvorledes det nye Vikingetog hidsedes paa Hidsisen, hvor Leilighed gaves, hvorledes de Rejsende modtoges ved Kjøbenhavns Banegaard af en umaadelig Menneffemasses Bæstkomstraak, indlogeredes i Staden saa godt som Tid og Leilighed tilfod det, blev viste om og til Afgang til at tage alle Seerærdigheder i Tidsyn — derom have Dagbladene forlangt givet Bæstid. Ved nu at komme bagester kan det kun være vor Hensigt at dvæle ved en Enkelthet, og vi vælge Besøgets sidste Dag, Tirsdagen den 30te Juli. I Sandhed, vi vilde ønske enhver af vore Læsere at have været med der! Thi sjældent eller aldrig er en Fjeld bleven afholdt med større Held, saa fuld af Lys og Glæde, saa fri for Styggesider. See, hvilken travl Muntersbet der herfter paa Kongens Nytorv ved Middagstide, da Bognene stulle besættes; først gjælder det naturligt om at faae de slesvigiske Gjæster tilfæde, og med al Gemytlighed gaar dette for sig, paa engang hutter tilhutter og i den bedste Orden. I den prægtige Equipage med stolt Hjørspand, som en af Stadens Kjøbmænd har stillet til Disposition, sidder en slesvigsk Bønde og paraderer nok saa stateligt, og paa alle Hjørstøier sees Folk blaaebede i Fred og Samdrægtighed. Det store Tog af omtrent tohundrede Bogne bevæger sig da i bedste Stemmning ud af Byen, drager ad Strandveien langs Trefjundet, passerer forbi de misandelsesværdige Lysskeder, der idag ere dobbelt tillokkende: smykkede med Flag, prængende med Blomster og — fjerne Damer. — Fra Skodsborg gaar Louren gennem Dyrehaven, og snart har man naaet Maaket, Sletten ved Eremitagen. Medens decorerede Ordensmarschaller fra „Arbejderforeningen af 1860“ og fra Quartier latin, 15 af hvert Slags, haste til Maaltidspladsen for at modtage nøiere Ordre med Hensyn til Ordenen, samles omkring Slottet de øvrige Deeltagere i Fjelden med en endnu større Masse Tilskuere, Herrer og Damer fra Staden og Familier, der „ligge paa Landet“. Veiret bliver saa smukt og helbtigt som muligt, det er klart og friskt, med enkelte lette og lyse Sommerfyer, der give Himmelens Blaae en end bylere Farve. Og nu, da „Forsiklingen“ er forbi, kunne vi maake tilfæde os et lille Blik bag Coulisserne; vi vilde da erfare, hvilken Rude Comiteen lige er sluppen igennem: endnu klokken to var der al Udsigt til, at hele Fjelsmaaltidet stulle blive om ikke til Vand, saa til

Wind i Ordets bogstavelige Betydning. Thi saa stærkt viste de milde Zephyrer om det Sted, hvor Børdene ventede paa den endelige Opbæstning, at det var en Umulighed at sætte Noget frem, idet Alt paa Minutten stæi „ins Blanc“, eller „ins Grüne hinein“, eller gif tilfæds. Og det havde dog været alt for gemytligt, om hele Mandfædet var blevet nødt til at rende rundt i Dyrehaven, hver efter sin Vid Mad. Desto lykkeligere altsaa, at Plaksten stillede af — et af de ikke saa held, hvorover Comiteen havde Leilighed til at glæde sig, og som gjorde den saa stor og fortjensfuld; (thi det er virkelig en Fortjeneste, at have Held med sig, ialtfald ved slige Leiligheder). Der blev som sagt givet forfærdige Anordninger, hvorefter de 30 Marschaller havde at lede Sagerne; men hvad enten disse Regler ikke i sig selv vare ganske praktiske, eller de paa Grund af særlige Tilfældigheder ikke floger til, vist er det, at der gif Meget imod bemeldte Regler. Det er da ikke første Gang, at Folket og Fjelskivs Bevægelser ikke have villet vandre efter Styernes Systemer; men sjældent gif Alt alligevel saa godt af som denne Gang: det danske Folk viste sig modent til at styre sig selv.

Klokken 5 henteses Selskabet fra Slottet, og afsted gif Toget i Procession, Fire og Fire. Det var isandhed et smukt Syn, denne Nedgang fra Eremitagen over den grønne Slette til Skoven mod Syd; ti til ellevehundrede Menneffer vandrede Arm i Arm, muntert fælgende i lange Bugtninger den Vej, som de Forreste valgte, desilerende forbi Tilfærdernes Mængde, medens Musikken blæste op med „Erik Menveds Marchen“. Foran den ombequede Fjelsplads standfædes de Antkommende et Par Sieblitte, for at man kunde faae Tid til at kontrollere lidt med Indtædelsen gennem den vaaben-smykkede Indgangsport, ogsaa for at Gjesterne roligt og uden stormende Iffærdighed kunde faae taget Plads. Med megen Omfigt — saavidt vi vide styldes Planen hertil Hr. Agent Clausen, et af Fjelscomiteens virksomste Medlemmer — vare Børdene stillede som Straaler i en Halvcirkel, hvis Centrum var Talerstolen. Denne var reist og smagsfuldt pyntet af Hr. Arkitektmaler Heine Hansen, umiddelbart ved „den skandinaviske Steen“. Ingen ventte Nyggen til Taleren, og havde denne et godt Organ, kunde han høres allevegnefra. En Masteflang med tilhørende Tougvært prængede fremdeles paa Fjelspladsen med en Mængde Flag; men det bedste Smykke var, foruden de glæde Gjæster, den Mangfoldighed af Tilfædere, der først i Afstand, senere nærmere og nærmere, omfædsede Børdene, medens den lyse Himmel og Bøgkronernes beilige Loft fuldstændiggjorde Decorationen. Vi vilde ikke dvæle ved Børdet og dets Glæder; vi vilde kun antegne, at der — mærkeligt nok — var Plads til „alle de Ellevehundrede“, at der — end mere mærkeligt — var Epise- og Drifferarer i tilfærdelig Mængde, og at — maaste det Allermærkeligste — haade Maben og navnlig Vinen var god. En pasfende, let rød Børdvin og noget Champagne var netop tilfærdelig til at beaande Stemmningen, medens ikke en Gæst blev tung eller kom ud over den fæbnevangre Streg. Vi vilde haste forbi Sangene og af Talerne alene erindre om Tanken i Sand. Kimefæds Foredrag, der var den egentlige Fæstale, ogsaa i den Forstand, at idetmindste nogle Partier vare sande Mæstestykker af Bæstalenhed i Form og Indhold. Han dvælede ved Betydningen af hele dette Besøg og særligt af Sammenkomsten idag, netop paa denne Plads: ved den skandinaviske Steen. Denne var opreist til Minde om det store, minderbærdige Studentertog i Aaret 1845, da det skandinaviske Nordens Ungdom var samlet paa denne Plads, under disse Kroner, til et Fjelsbørdelag, hvis Betydning kunde og maatte blive stor, magtig og blivende. Men først idag fil Stedet og Stenen sin fulde Indvielse. Thi som Scandinaviens Grænse ligger ved Eiberstrømmen, saaledes faaer den skandinaviske Steen ved Trefjundet først sit Navn med Rette i det Lieblit, da ogsaa Sønderjyden tager Sæde omkring den.

Heri blev hele Besøgets idelle Værd kraftigt og bestemt udtalt: det staaer som i sin Grund berovende paa og robfæstet i den vaagnende nordiske Bevidstshed, en Frugt af Nutidens nationale Aand, der lader Folkene frit slutte sig sammen, med gjensidig Agtelse for de særlige Eendommeligheder. Naar Nordens trende Folk frit, selsfærdigt og selsbevidst ville slutte sig sammen, naar Slesvigerne, ved at møde paa den færdige Plads, vise, at ogsaa de føle sig som Lovhavere i Nordens Fremtid, da er det klart i hvilken Retning Veien hovedsagelig maa gaae. Held for dem, der forstaae at fælg den!

Det vilde være forgjeves, om vi forsøgte at beskribe, hvor godt og gemytligt, hvor hyggeligt og rart det idethede gif til berude i Skoven. Der herstede en saa fri og frist Stemmning, Alt var saa jævnt og utvungent, der herstede overhovedet saa god en Tone, at denne Fjeld blev et smukt Vidnesbyrd for alle Deeltagerne og for hele det Folk, der forstaaer at holde en Fjeld paa saadan en Maade. Efterat Maaltidet var hævet, bandjede den forsamlede Ungdom heelt uceremonielt, men ikke med liden Lyfthighed paa Grønsværet udenfor Eremitagen hentad Søen til. Da saa Mærket faldt paa, blev Fæller tændte til Belysning for Vandfæpladsen, medens Slottet i det bærende Stær faae dobbelt skjont ud mod den sorte Himmel. Efter et Par Timers Forsøg taug Musikken, saa fyldtes Bognene, og Slesvigerne, der stulle reise tidligt næste Morgen, vare i Byen ved Midnat, medens Andre af Fjelddeeltagerne endnu dvælede i Skoven med Taler og Sange.

Frederik den Syvendes Canal.

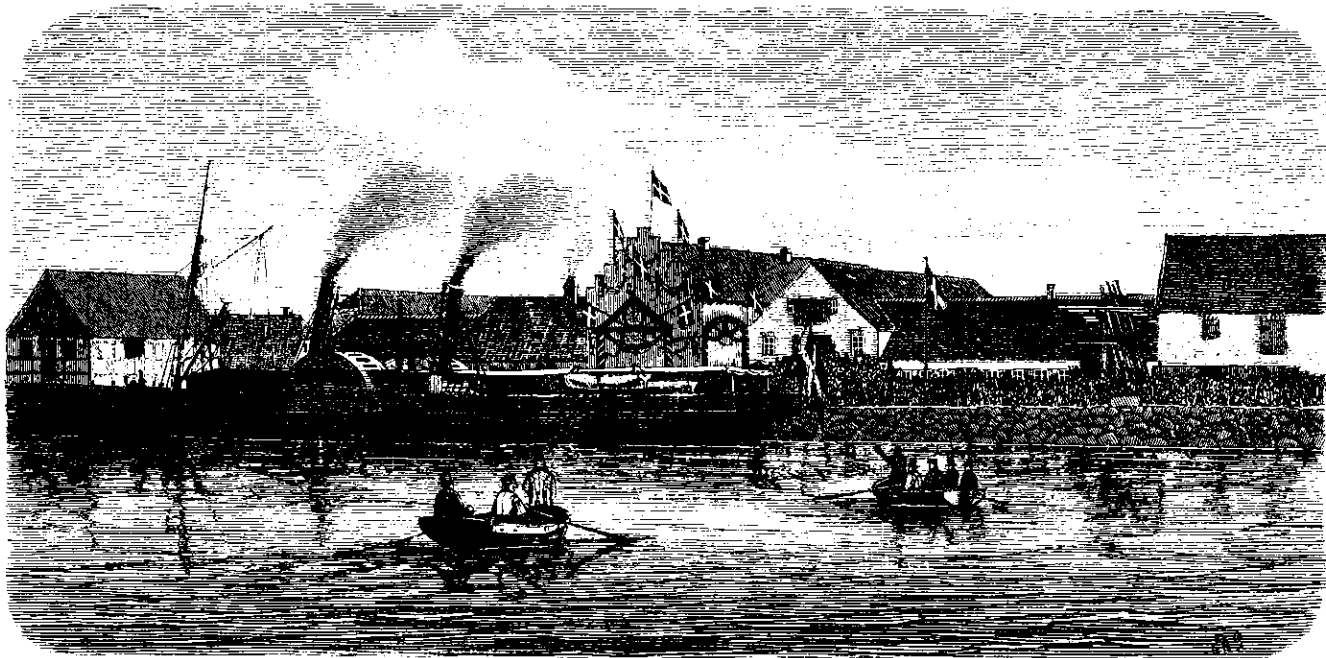
Naar man besøger Byerne ved Liimfjordens vestlige Deel, hører man i Almindelighed megen Tale om de tæt vestfor Løgstor beliggende saakaldte Løgstørste Grunde og om de Vandsfæligheder, disse Grunde frembyde for Seiladsen paa Fjorden. Hermed forholder det sig saaledes, at medens alle Fjordens Bredninger, baade i Øst og i Vest for Løgstor, og, paa en enkelt Undtagelse nær, ogsaa Snevringerne, der forbinde dem med hverandre, kunne befæres af Skibe, der stille 9 à 10 Fod, saa kunne de Løgstørste Grunde ikke befæres af Skibe, der stille bydere end omtrent 4½ Fod. Dybden paa Grundene har ikke til alle Sider været eens; den har snart været noget større, snart noget mindre, men den har stadigt været betydeligt mindre end 9 Fod. De større Skibe, der befære Liimfjorden, kunne derfor ikke passere de Løgstørste Grunde med deres hele Ladning inde, men maae, naar de med fuld Ladning komme til Grundene, lægtes over dem, og Lægtningen er ikke blot forbundet med en betydelig Udgift (for en middelflor Jagt kan den t. Ex. være 50 Rdl.), men ogsaa med et føleligt Tab

af Tid og med megen Risiko, idet Varerne maae udtages af og atter indbringes i Skibet paa aaben Sø. Regjeringen har, og det allerede for mange Aar tilbage, havt sin Opmærksomhed henvendt paa at lette Farten over de Løgstørste Grunde. Saaledes led den engang forsøge at grave en Canal gjennem Grundene, men dette viste sig at være ugjørligt, idet der bestandigt spød Sand til, næsten ligesaa hurtigt som man kunde optage det, og efter flere frugtesløse Forsøg hermed, opgav man Canalen gjennem Grundene. Senere fremstod den langt rigtigere Tanke, at grave en Canal udenom Grundene gjennem det safte Land sydfor Fjorden, og skjøndt denne Tanke ingenlunde nu kan siges at være ny, saa er det dog først i den allerneveste Tid, at den er realiseret, og Canalen udenom de Løgstørste Grunde, hvorpaa der i de senere Aar har været arbeidet, aabnedes den 13de i forrige Maaned af Hans Maj.

Kongen, som gav den Navn af Frederik den Syvendes Canal. Da denne Canal ikke blot har særlig Interesse, som et af de større Anlæg, der ere komne til Udførelse her i Landet i de senere Aar, men ogsaa ved de Fremtidsforhaabninger, der naturligen knytte sig til den som Forbindelsesledet imellem de ved de Løgstørste Grunde adskilte Dele af Liimfjorden, saa skulle vi her meddele nogle nærmere Oplysninger om den, hvorved vi først ville betragte den egentlige Canal, dernæst de Havne, der ere anlagte ved dens Munding, dels for at beskytte disse eller rettere Canalstrækningerne fra Kysten til Dybet, dels til Lettelse for Ind- og Udseilingen, og endelig

Canalen er gravet, bestaaer i det Væsentlige af Kullsteenssand og Kalk med isprængt Flint. Sandet dammer et Lag af værlende Tykkelse, men Overfladen af Kalken, hvorpaa det hviler, er temmelig jevn. Den ligger i Regelen mellem et Par Fod over og et Par Fod under daglig Vandstand og sænker sig kun paa et enkelt Sted, nemlig i Nærheden af Lendrup Gaard, til væsentlig større Dybde. Hvor omfattende et Arbeide Udgravningen har været, derom faaer man den tydeligste Forestilling, naar man betragter de store kunstige Bakker, der ere opkastede ved begge Sider af Canalen af det ved Udgravningen vundne Materiale, der for største Deelen er Kalk og Flint. Udgravningsarbeidet er udført som saadanne Arbeider udføres paa Land, idet Fjordens Vand var holdt ude ved Dæmninger, og Grundvandet og det atmosfæriske Nedslag bleve fjernede ved Pomperedskaber. Det maa endnu tilføies, at der til Afbenyttelse ved Skibenes Trækning gjennem Canalen er anlagt Trækveie ved begge Sider af den, og at disse have en Høide af 6 Fod over daglig Vandstand og en Bredde af 9 Fod.

Havnen ved Canalens østre Ende, hvor Dybet er tæt ved Land, er for største De-

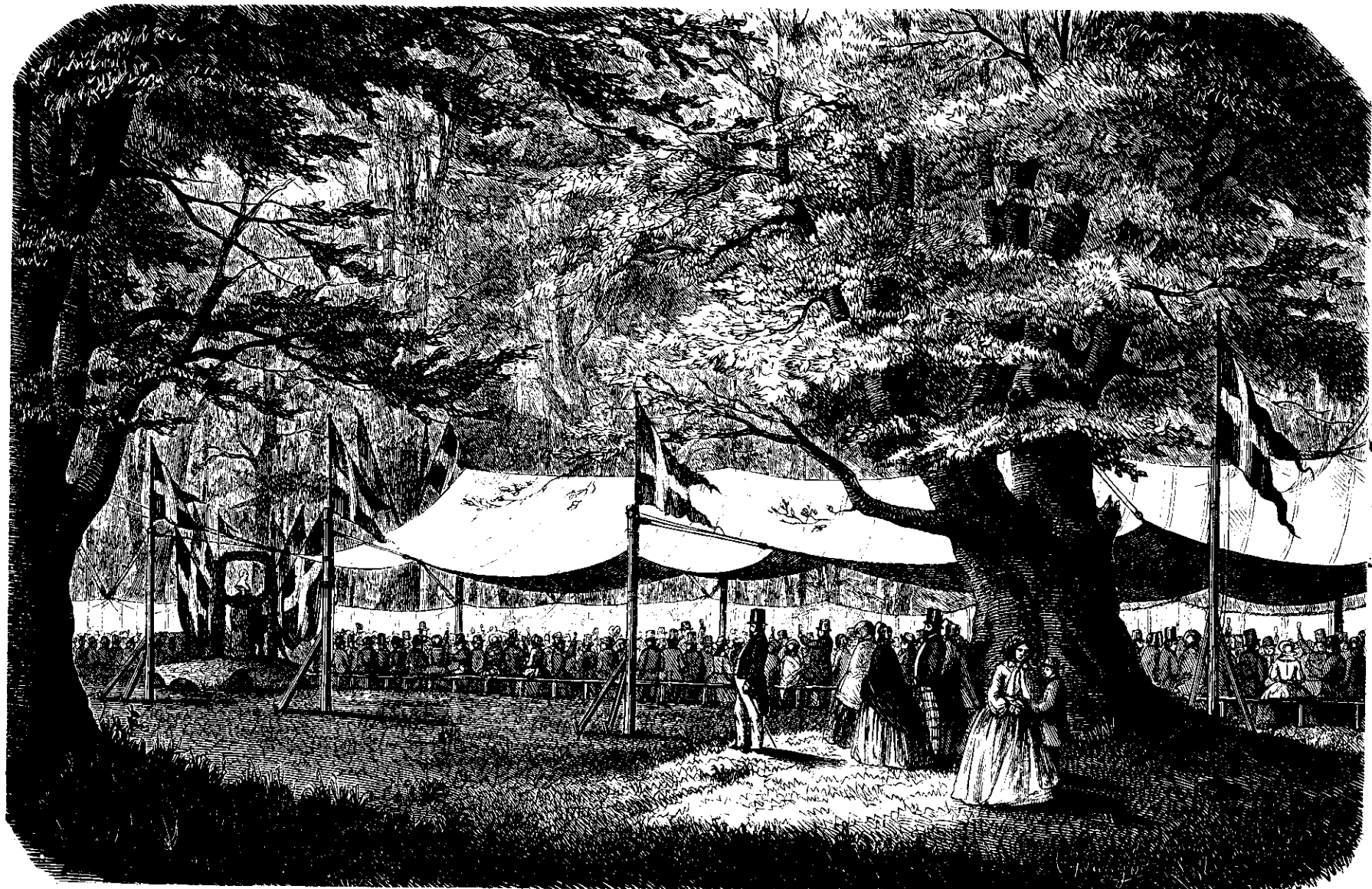
Hans Maj. Kongens Ankomst til Løgstor den 13 Juli 1861 (efter et Photographi af A. Prytz).

de Indretninger, som have til Hensigt at skaffe Forbindelse tilveie mellem Landet paa begge Sider af Canalen.

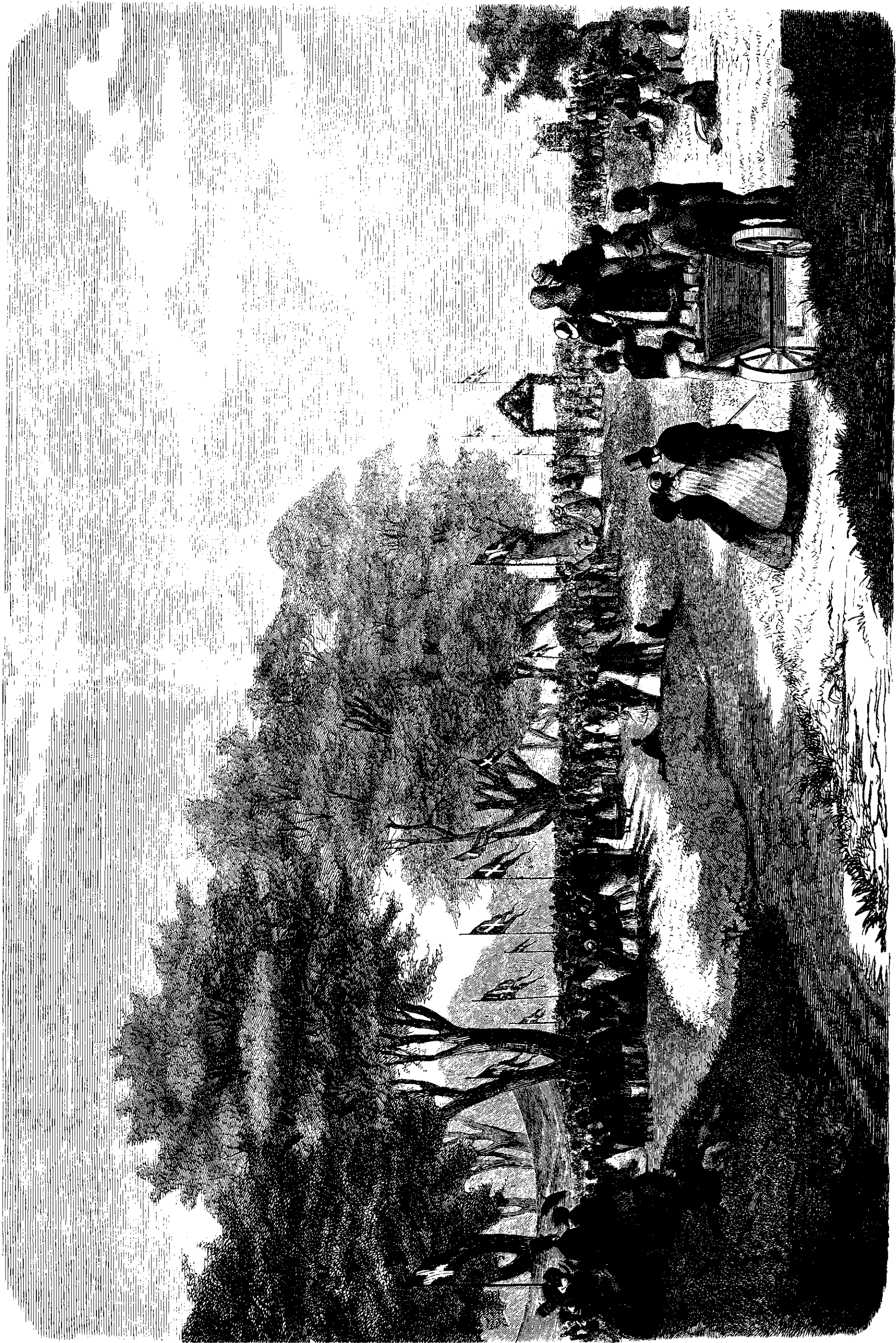
Den egentlige Canal har sit østlige Endepunkt i Øst, sit vestlige Endepunkt i Vest for de Løgstørste Grunde. Fra det østlige Endepunkt, som ligger umiddelbart vestfor Løgstørs Havn, gaaer Canalen gjennem det lave Land mellem Fjorden og de indenfor liggende Bakker, indtil i Nærheden af Lendrup Gaard, hvor den atter nærmer sig Fjorddybet, som den naaer Syd for Steengrunden „Lendrup Røn“. Canalens Længde er 6500 Alen, dens Dybde 10 Fod under Middelvandstand — omtrent 9 Fod under dagligt Lavvande — og dens Bredde i Bund 50 Fod. Bredden i Vandspeilet er selvfølgelig betydeligt større, da Canalen har høibende Sider og der er anlagt et Banket eller en Værme af 3 Fods Bredde ved hver Side i en ringe Dybde under Vandspeilet. Terrainet, gjennem hvilket

Land. Den er mod Vest og Nord indesluttet af en Dæmning af store Steen og Tømmer, bygget ud fra Land Vest for Canalmundingen, og mod Øst af Løgstørs vestre Havnedæmning, til hvilken der er søiet et Hoved. Indløbet til Havnen er imellem dette og Dæmningens Hoved. Langs med Landet, der begrænses af Havnen mod Syd, er der opført Bolværter, bag hvilke findes en rummelig Havneplads. I hele Havnebasinet, der har en Længde af omtrent 250 og en Bredde af 70 Alen, er der tilveiebragt en Dybde af 10 Fod.

Havnen ved Canalens vestre Ende, hvor Landgrunden er saa slat afløbende, at 10 Fods Dybde først haaves omtrent 1000 Alen fra Kysten, er af betydelig større Udstrækning end den østre Havn. Den er dannet af tvende Dæmninger af store Steen og Tømmer, byggede ud fra Land, og fortlatte indtil 10 Fods Dybde. Den nordligste af disse

Festmaaltidet for Schleswigerne ved Eremitageplainen den 30 Juli 1861.

Festen for Sidsbigerne paa Eremitagepladten den 30 Juli 1861.

Dæmninger er for den største Deel parallel med Retningslinien for den tilføedende Strækning af Canalen, og har yderst tvende Bøininger, ved hvilke man har opnaaet fornøden Dæmning for den nærmest denne Dæmning liggende Deel af Havnen. Den anden Dæmning begynder inde ved Land ved et Punkt, der ligger omtrent 500 Alen fra det Punkt, hvor den nordre Dæmning begynder, og er anlagt efter en lige Linie, der nærmer sig den nordre Dæmning og er fortsat indtil et Punkt, der ligger udfor sidstnevnte Dæmnings yderste Bøining. Indløbet til Havnen er imellem denne Bøining og Hovedet af den anden Dæmning, og det dækkes mod nordlige og vestlige Vinde af det udenfor liggende Stykke af den nordre Dæmning. Af Havnebassinets er kun udbygget til 10 Fod et Løb langs med den nordre Dæmning i Fortsættelse af Canalen, og ved den søndre Side af dette Løb, som isvrigt er en Deel bredere end Canalen, er der opført 3 svære Forhalingspæle.

Indretningerne for Landfærdigheden over Canalen bestaae i en Bro, der er opført omtrent 600 Alen fra Canalsens østlige Ende, og en Træfærge, anlagt i Nærheden af Landbrugsgaard. Træfærgen er ikke væsentlig anderledes indrettet end de almindelig brugte Træfærger, men Broen er af en hos os kun lidt kjendt Construction. Den er en Dreiebro med enkelt Fjæsi, som overspænder et 44 Fod vidt Løb. De to Pæler, hvorpaa Fjæsen hviler, ere opførte af Steen, og Fjæsen har to gitterformede Jerndragere, der tillige danne Rædbærere for en 10 Fod bred Velbane. Broen aabnes og lukkes med en saadan Fæstehæd, at en enkelt Mand er istand til at manøvrere den.

Ved den høitidelige Klædning af Canalen udenom de lægstørste Grunde, var den smykket saa festlig som det efter Omstændighederne havde været muligt. Langs med Trævæiene var der plantet talrige Flag, og et forholdsvis større Antal Flag vaiede paa Havnedæmningerne. Paa vestre Havns nordre Havnehoved, hvor det forventedes, at Hans Majestæt Kongen ved Ankomsten vilde stige i Land, var der opført en smagfuld Pavillon af Grønt, og paa den østre Havns Dæmning, hvor man ligeledes ventede, at Landgang vilde finde Sted, var der truffet de dertil fornødne Anstalter. Kongen ankom med Dampskibet „Nalborg“ fra Hjarbøl, og modtoges ved den vestre Havn af Stiftamtmanden, der holdt en Tale, af Canalsens Bygmester, Justitsraad og Vandbygningsinspecteur Carlsen, og af flere andre Embedsmænd og Civile. Efterat Kongen havde bejæet den vestre Havns Bærker, førtes han paa Dampskibet gennem Canalen. En stor Mængde Mennesker, ikke alene fra Løgstør, men ogsaa fra Omegnen i flere Miles Afstand, havde forsamlet sig paa Trævæiene ved begge Sider af Canalen, og histte Kongen med Hurraraab, imedens han passerede Canalen og Broen. Ved Ankomsten til den vestre Havn bleve ogsaa dens Bærker besættede, og der var det, at Kongen, efter en Tale af Indenrigsministeren, der ledsagede ham, behagede at give Canalsens navn. Kongen gik derefter ombord i et mindre Fartøi, der blev trukket gennem Canalen, tilbage til Broen, som blev taget nærmere i Diehyn, og efter Tilbagekomsten til den vestre Havn førte Dampskibet ham videre til Løgstør, hvor der ligeledes var berebet ham en festlig Modtagelse.

Paa omstaaende Billede sees Dampskibet „Nalborg“ idet det lægger til Løgstørs Bolværk ligesom Hotellet „Liiimfjorden“, der var indrettet til Kongens Modtagelse. Hotellet er kjendeligt paa de tre Flag, der vaie fra Gavlens, som vender ud mod Gaden. Ved Bolværket saavel som ved Indgangen til Hotellet vare Væreporte oprejste, og ved begge Sider af Veien imellem dem havde der samlet sig tætte Menneskeskylper, der modtog Kongen med Hurraraab. Efterat flere Deputationer vare stede til Cour, indtoges en Dejeuner, som Indenrigsministeren havde foranstaltet. Ved denne udbagte Hans Majestæt Kongen en Skaal for Løgstør, ved hvilken Feilighed han udtalte, at der vilde blive truffet Foranstaltninger til Opnaaelsen af en større Dybde paa Meisgrundene, de eneste Grunde, der heretter vilde frembyde nogen Hindring for Seiladsen paa Liiimfjorden, og at der, hvis en Udbygning skulde vise sig utilstrækkelig hertil, skulde bygges en Dæmning over Fjorden ved Løgstør. Denne Dæmning skulde desuden tjene til Forbindelse mellem de ved Liiimfjorden afslitte Dele af Sjælland, ligesom den Bro, der er paataaent opført ved Nalborg, imedens Freberik den Syvendes Canal i saa Fald vil afgive den eneste Vandforbindelse mellem Fjordens vestlige og østlige Deel.

En opmærksom Ægtemand.

(Af Carl Bernhard.)

(Slutning.)

Walter og Selskaber vare i fuld Gang, og de fik mange Invitationer. Det var paa den Tid af Aaret, at Kjøbenhavnns Beaumonde anstrenger sig for at være med og bliver gæstfri, hvad den ellers ikke er i nogen høj Grad hele den øvrige Deel af Aaret; det er den saakaldte Kjøbenhavnns Carnevalstid, som vælger fra Midten af Januar til henimod Paasken. Walter vilde gjerne tage Deel i Alt, han syntes saa godt om at „høre med til Selskabet“, og det var nødvendigt i hans Stilling, meente han. Anna deestog ugerne i disse Anstrengelser, som kun gave hende lidet Udbytte, men det var alligevel kun med Nød og neppe, at hun engang imellem fik ham overtalt til at tage alene afsted og lade hende blive hjemme. Saadanne Æstener vare hende sande Fæstæstener, som hun tilbragte alene med sine Bøger og sit Piano;

hvor erkjendelig var hun ikke Walter for saadanne Æstener! Og hun fik jo Alt at vide af ham langt fuldstændigere, naar han kom hjem, end om hun selv havde seet det. Intet var undgaaet hans Opmærksomhed, ikke en Perle, ikke en Kjøle, ikke et Hovedtøj.

Der forestod nu atter et stort Bal, og den gang maatte hun med. Og nu gennemgik hun de Dvæler, som hørte uadskillelig dertil. Først med Toiletten, som hendes Mand aldrig kunde faae brillant og flittigt nok, og som hun altid vilde simplicere; men han viste hende saamegen Opmærksomhed og udsøgte selv Alt, hvad hun skulde have paa, hun maatte altsaa give efter, og enhver bemærkede i Almindelighed ogsaa hendes smukke Dragt og dens smagfulde Sammensætning, og sagde hende Complimenter over — hendes store Talent for Modepønt. De vidste ikke, hvormeget disse Smigrier i Grunden saarede hende, fordi hun fandt det under en Mandes Værdighed at besidde et saadant Talent, som hun, en Kvinde, endog saa forsmædede.

Walter førte hende ind i Balsalen som i Triumph, han var med Dette stolt af sin unge smukke Kone. Herrerne kom for at engagere hende. „Dands nu blot ikke formeget, min Bedste, her bliver vist meget varmt,“ sagde den omhyggelige Mand. Det var midtvinters og meget kolbt. Egentlig stemte denne Replik med Annas egen Tilbøielighed, thi hun havde ikke stor Lust til at danse i aften, hun søgte sig saa beklemt; men hun fandt denne Bemærkning af Walter overskellig i Fremmedes Mærkværdighed. Den gav ogsaa Anledning til Protestationer af Herrerne og til Smaadrillerier, der skulde gjælde for Complimenter til hende.

„Skulde Herren maaskee være lidt jaloux, det var da meget naturligt,“ sagde en af Kavallererne i Svæg. Nei, paa ingen Maade, det var langts fra, det var Walter paa Ære ikke, men han troede ikke, at hans Kone for Tilbøieligheden havde godt af at danse meget, han troede det ikke.

„Ah, Madame ne danse plus.“ sagde Herren med et Smil, som Walter besvarede med et andet, der nok kunde bekræfte en Formodning, han langts fra vilde have smilt til, hvis han virkelig havde haft den. Det berørte Anna ubehageligt. Hun blev rød og svarede hurtigt: „Jeg troer, at jeg netop vil have godt af at danse, jeg har aldrig været mere oplagt dertil end i aften.“ Og nu modtog hun Engagements for den hele Aften.

Walter spillede Kort, han spillede heldigt, men han forlod ofte Spillebordet alligevel, han maatte see til sin Kone. Under en af disse Excursioner blev Isen buden omkring, Anna havde taget et Glas, men den opmærksomme Ægtefælle tog det ud af Haanden paa hende og sagde: „Min Bedste, Du er virkelig for varm til at taale at spise Is, Du vil blive forkolet deraf, gør det endelig ikke.“ Og saa spiste han selv Isen med stort Velbehag og sagde, at den var ganske udmærket, at sige for den, der kunde taale den og ikke havde nødig at være forsigtig.

Anna var bleven mismodig, hun vidste ikke selv ret hvorover, hun fortrød, at hun havde ladet sig engagere, hun ønskede at gjøre Undskyldning for sine Dandere og tage hjem. Men Walter nødte hende med de venligste Ord til at blive, for at fornøie sig ved hvad der febede hende, og han forsikrede Herrerne, at hans Kone kunde blive saalange det skulde være, han blev aldrig utaalmodig over at vente, det var ham en altfor stor Glæde at see hende danse. Han satte sig atter til at spille Kort, men den gang var han uheldig og tabte sine Penge. Touren var nu kommen til ham at spille at forlade Ballet. Han gik atter ind i Balsalen for at see efter sin Kone. Anna dansede med en ung Herre, hun ikke længe havde seet og som tidligere havde hørt til hendes nærmeste Omgangskreds, men i et Par Aar havde været borte. Det fornøiede hende at træffe ham igjen, de havde saamange Smaaerindringer tilsælles, og hun gjenfandt ham nu saa uforandret og naturlig. Han var en stolt Dandser, eftersom hun absolut skulde more sig paa dette Bal var det nu omsider lykkedes hende, og hun morede sig virkelig. Da borede hendes omhyggelige Mand sig med et lige ind i Dvælliken for at hente hende, thi denne Dands var for voldsom og varede for længe, han var bange for, at den skulde angribe hende formeget, hun var vist mere udmattet, end hun selv troede, han maatte føre hende bort, mens Legen var god, for ikke siden at have Noget at bekrede sig, hendes Kavallerer vilde vist give ham Ret heri. Det var Kavalleren just ikke meget tilbøielig til, det var tydeligt at see, og Anna syntes heller ikke om dette uventede Opbrud midt i en Dands; men et Tilsidst efter stod Walter atter ved Annas Side med hendes Shawl og Pelevine, som han omhyggelig svøbte hende ind i, og nu førte han hende ud af Balsalen med næsten ligesaa megen Triumph, som den, han havde ført hende ind i Balsalen med. Med hende forsvandt ustridig en af Ballets yndigste Damer, det var især hendes sidste Dandsers fuldstændig overbesti om.

Anna tog smilende Afsted og lod sig smilende bortføre; men da hun sad i Bognen, forsvandt Smilet, hun trykkede sig op i det ene Hjørne af Karret og slog Raabehatten høiere op over Hovedet, end hendes Mand just havde meent, da han raadede hende til at pakke sig godt ind. Hun vilde forhindre al Samtale og hengive sig til sine egne Tanker. Og til hvilke Tanker? Tankte hun maaskee, at en høj Grad af Opmærksomhed ikke altid er et Beviis paa Kjærlighed, om end Kjærlighed altid forudsætter en vis Grad af Opmærksomhed . . . at den ogsaa kan være Egoisme . . . Herkeskyge, for at sætte sine Smaaluner igennem paa den umærkeligste og nemmeste Maade . . . Forsængelighed som oftest . . . Forfængel-

lighed var endnu værre, for en Mand næsten det Værste . . . Opmærksomhed kan ofte udarte til en besværlig Smaalighed . . . en højst besværlig . . . en tom og hul Smaalighed . . . som saa bliver til en Bane . . . en ligegyldig Bane ovenikjøbet . . .

Isald hun ikke tænkte det, saa kunde hun have tænkt det, og vi burde ikke have tænkt fletterne om hende for det, thi intet Menneske er en Engel her paa Jorden. —

Anna blev mere indbefattet, hun faldt ofte hen i en tankfuld Tankeløshed, om jeg tør udtrykke mig saaledes om en Tilstand, hvori Tankerne joge som Laagebilledeer gennem hendes Hjerne, saa at hun bagester neppe kunde gjøre Rede for hvad Alt det var, hun havde tænkt. Hun greb sig undertiden i at have tænkt uden mindste Anledning paa sin Kavallerer fra det sidste Bal, hvem hun endnu skulde en halv Dands. Hun rødmede over saadanne tosfede Tanker uden Indhold, og tog atter med større Yver sat paa sin Læsning, sit Klaveerspil eller sit Haandarbejde.

Efterhaanden havde hendes Tanker faaet en heel anden Retning. Den havde tillige givet hendes Arbejde et heelt andet Sving. Hun lukkede sig da som oftest, naar Walter var gaaet ud og hun havde Dagligstuen til Eneaadighed, alligevel inde i sit Sovestue, hvor man hørte hende syse uafslæbt med Sax og Naal. Stuepigen, som tilfældig engang havde seet Noget af det, hun skippede-itu, mente, at Fruen arbejdede til en Belgjorendeansalt, som var kommen i Mode, og ikke vilde være ved det for Justitsraaden, som lo af Sligt.

En Dag sølte Anna sig stærk og glad, hun havde nu fast besluttet at tale til sin Mand om sin lykkelige Forvisning. Men i det Tilsidst hun vilde gjøre det, var det, som om hendes Hals blev tilstøret og hun kunde kun fremstamme faa Ord, om noget meget Alvorligt, hun vilde tale med ham om.

„Min søde Pige, Du seer jo ogsaa saa alvorlig ud, som Du havde tabt en Sag for Høieste-Ret. Glat dog for Guds Skyld de Synker ud paa din smukke Pande. Du vil have Penge, siig kun, hvormange Du vil have.“

„Af Gud, nei. Det er meget, meget alvorligere.“

„Du gjør mig ganske benauet, min søde Pige“ . . .

„O, fald mig ikke Pige længer,“ udbrød Anna og faldt ham om Halsen med Taarer i Øinene. „Fald mig“ . . .

„Min bedste Anna, jeg vil talde Dig den yndigste og den smukkeste og den sødeste lille Fru paa den hele Jord, thi det er Du virkelig. Men grød blot ikke, Du saar røde Øine deraf, ligesom din grimme Tante. Og Du bliver nervens deraf. Der, min søde Ven, der er min Brevtaske, om et Tilsidst sender jeg Dig en Bogn, hvor saa en Tour i det smukke Veir og tag Emilie med, og kjøb saa med det samme det smukke Shawl, jeg har talt om, det med de brogede Palmer i den lyse Bund og med de deilige Bordter for Enderne. Gjør det, min søde lille . . . Fru.“

Og Walter itede ud af Guljet, for at sætte Touren igang for sin Kone og hendes Veninde.

Anna havde tabt alt sit Mod. Da Bognen kom, hjerte hun en Tour med Emilie, men hun var bedrøvet og taus, og foregav Hovedpine. Shawlet kjøbte hun ikke, men hun gav rigeligt til alle de Fattige, hun mødte paa Veien.

Anna fortsatte sit Arbejde, men mangengang faldt hendes Taarer paa det nydelige Børnetøj, hun tilkøbte. Under al denne hemmelige Virksomhed blev hun atter smuk og blomstrende. Lykken forføjner, og Anna sølte sig lykkelig i sit Sovekammer. Men denne Lykke var langts fra ublandet, thi hun tænkte ofte med Ængstelse paa den Tid, da hun vilde blive nødt til at indvie sin Mand i sin Lykke, som han vilde betragte som en Ulykke. Og hans Mening derom var bedoværende visnok uforandret, thi han havde endnu for ganske nylig tilfældigvis yttret sig i den samme børnesjendste Retning. Min Gud, hvor var det dog tungt! Et saa sødt og yndigt lille Bæsen! — Men Guds eget Barn, det maa dog være andre Følelser. Og deest mellem Haab og Frygt grød Anna i Stilhed mange modige Taarer, medens hun hemmelig beredte Alt til sit Barns Modtagelse.

Men omsider kunde Hemmeligheden ikke skjules længer. Nu først indviede Anna sin Moder i sine Forventninger, som Statsraadinden ikke havde haft nogen Anelse om, trods de mange Smaaavint hendes Datter havde søgt at give hende, da hun ønskede at Moderen af sig selv skulde gjette en Nyhed, som hun sølte allerførst burde udtale for hendes Mand. Statsraadinden blev næsten forstrækket ved at tænke paa den ellers følelige Svigerfæns fuldstændige Mangel paa Føielighed i dette Capitel. Men da hun var en Kone med Resolution, tog hun sit Partie. Hun gik strax ud i Byen og kjøbte en elegant Bugge, som skulde være hendes Gave til det forventede Barn, og det var som om Synet af denne havde vakt Modet i hendes bedstemoderlige Barm. Med en Dristighed, som hun selv forbausedes over, lod hun Buggen stille op i Dagligstuen og beredte sig til at modtage Stormen ved Walters Hjemkomst, medens hun overtalte Anna, der virkelig var svag og lidende, til at lægge sig til Hvile paa Sengen. Børnetøjet havde hun ladet Anna udbrede paa Teppet over Walters Seng, og den unge Moder havde ordnet det med al den Ynde, der kan udtale sig i Arrangementet af disse nydelige Ting, som vilkaarlig maa røre ethvert Hjerte, ved Tanken om det lille hjælpeløse Bæsen, de ere bestemte for, og de Smertter, hvormed det skal kjøbes. Og saa lagde den unge Moder sig paa Sengen, og hendes Hjerte bankede i Bekymring, og hun bad til Gud, at han vilde skjænke hende den Naade, at det Barn, hun bar under sit Hjerte, ikke maatte være en uvelkommen Gæst under sin Faders Tag, men at

han vilde modtage det med Overbærelse — eller at hun maatte lufte sine Zine forinden.

Omsider hørte hun Walters Skridt, han traadte ind i Dagligstuen. Uvilkaarlig rejste hun sig op i Sengen, men hun kunde alligevel ikke høre Andet, end at hendes Mand slog Hænderne sammen og gjorde et Forskælfesudraab, thi Blodet bankede og brusede for hendes Øren. Walter og hans Svigermoder talede længe sammen, medens han gik op og ned af Gulvet med hurtige Skridt og knirkende Støvler, han løste af og til Stemmen, Statsraadinden tyssede vistnok paa ham, og saaledes blev det længe ved. Han standse flere Gange ved Døren ind til Sovokammeret, men saa blev Gangen fortsat igjen og Støvlerne knirkede fort. Omsider tog en Haand i Kaasen. Anna kastede sig forskrækket tilbage paa Leiet og fotbede Hænderne sammen over Brystet, som om hun med dem vilde standse det bestigt bankende Hjertes Slag. Men det varede endnu nogle Lieblit, inden Døren blev aabnet.

Walter traadte ind med Statsraadinden. Anna havde klemt Zinene sammen, hun turde ikke see op, men det var kjendeligt af de skjælvende Zienlaage, at hun ikke sov. Walter blev rørt ved at see hende i denne ydmyge Stilling, han lagde sin Haand paa hendes, trykkede den venligt og sagde: „Du staftels lille Vuds! Det gjør mig ondt for Dig, det er et haardt Pust at overstaee, min lille Anna! Med Guds Hjelp vil Du nok gaae det godt igjennem.“

Den unge Kone aabnede de store smukke Zine, og løste sine Hænder for at tage ham om Halsen, idet hun udbød: „O Walter, beklag mig ikke, onst mig“ . . .

Men Walter afbrød hende og sagde: „Bring Dig nu ikke i Bevægelse, min søde Pige. Ja, jeg sufter Dig saamand af ganske Hjerte, at det var vel overstaet — og mig med; men hvad der ikke kan være anderledes, maa man vide at finde sig i med kristelig Taalmodighed. Er Du ogsaa ganske vis paa den Geschihte?“

Anna kunde ikke svare; hun lufkede atter Zinene og lod Hænderne synke. Statsraadinden svarede for hende, og lidt efter gik Walter ud af Stuen. Moderen var nu meget oplagt til en lang Beretning om hvad Walter havde sagt og hvad hun saa havde sagt; men Anna foregav Mathed og Hovedpine, og bad om No til at sove lidt. Og da hun var alene, vendte hun Ansigtet mod Væggen, og græd bitterlig. —

Denne uventede Faderlyste var en stem Streg i Justitsraadens Regning. Anna havde nu et lovligt Paastud til at holde sig mere hjemme, og Statsraadinden foreholdt ham bestandig, at „hendes Tilstand“ forbrede No og Pleie. De Ytringer, der faldt imellem Svigermoder og Svigerfader ved saadanne Leiligheder, bleve en Hemmelighed for Anna, som vel var; thi hun vilde neppe have fundet dem opbyggelige. Walter kunde nemlig ikke forsonde sig med hvad han bestandig kaldte „denne Geschihte,“ der allerede nu gjorde et Skaar i hans Vaner og hans Fornøielse. Smidertid kunde det heller ikke negtes, at hans Forsængelighed alligevel havde nogen Tilfredsstillelse deraf, og naar han spadsere med Anna, trippede han med saa smaa Skridt ved Siden af hende og gik saa langsomt, og det Altsammen med saamegen Distention, at Enhver maatte blive opmærksom derpaa; der var ogsaa ved denne Leilighed en ganske tryk Tilfredshed udbredt over hans Ansigt, som imidlertid forsvandt, saasnart han havde sat Foden indenfor sine egne Døre, hvor Lamentationer over, at den Tid snart nærmede sig, da Hjemmeligheden og Kinderpulver skulde regjere Huset hørte til Dagens Hjemtsomme Orden. Vi skyde imidlertid Sandheden at sige, at Justitsraaden var en altsfor velopdragen Mand til, at saadanne Repliker skulde blive sagte i Brede eller Hestighed. Men Anna vilde have foretrukket dette; thi Brede forudsætter altid en Gemytsbevægelse, som kan være Umisketelse underkastet, men denne bestandig gentagne Opposition imod Naturens Orden, den ene Dag som den anden, viste hende, at hun Intet havde at haabe. Og denne Overbeviisning kostede hende mange Taarer, som Ingen var Vidne til.

Anna var alligevel ingenlunde ulykkelig. Naturen har givet en Moder en rig Erstatning for mangt et Affavn, og en rig Forventning for mangen Vængelse. Det dobbelte indre Liv, hun fører med sit Barn, gjør hende lykkelig — i Tilfælde som dette langt lykkeligere, end det ydre, hun har levet med sin Mand, noensinde havde kunnet lade hende ane. Annas Erkjendelse heraf opfyldte hendes Sjæl, enhver Skygge veeg efterhaanden i Baggrunden, hun søgte sig atter rig, og hun kunde atter have udstyret og forskædet sin Mand, ligesom tidligere sin Brudgom, hvis hun ikke selv havde gjort hende det umuligt. Hun var atter jund og smuk.

I længere Tid havde hun saet Lov til at blive hjemme, men nu kom der en Anledning, hvortil hele Staden, navnlig den elegante Verden, strømmede sammen, og Walter kunde ikke finde sig i, at han og hans smukke Frue ikke skulde vise sig ved denne Leilighed. Anna gjorde Indsigelse herimod, hun kunde ikke have nogen Fornøielse deraf i sin nuværende Tilstand, det vilde genere hende at vise sig blandt saamange fremmede Menneffer, den stærke Hede, netop lige i de varmeste Formiddagstimer, vilde ikke være hende tjenlig — men Walter gjendros alle hendes Indvendinger paa sin Maade, og Anna meente tilsidst, at det ikke var Umagen værdt at gjøre saamange Opværelser, da han nu engang havde sat sig i Hovedet, at det skulde være en Fornøielse for hende. Og naar Alt kom til Alt, var det dog kun nogle Timers Anstregelse og Ubekvæmlighed, det kom an paa. Hun pyntede sig altsaa, og kjørte i en elegant Bienerovg ud til Samlingspladsen.

Alt var gaaet af uden altsfor store Besværligheder, Walter havde udfoldet hele sin Omhyggelighed, og de talrige Til-

fluere havde beundret det lykkelige Par, hvis Lykke endnu var i Tiltagende og snart skulde modtage en Tilvægt, hvortil man fra saamange og saa høist forskellige Sider ønskede ham til Lykke, at han for første Gang blev gjenmætrængt af en Jøfelse af, at en Faders Stilling dog maatte ogsaa har sine Fordele og ialfald give en Vigtighed, der ingenlunde var uden Indflydelse paa ham. Hans Ytringer paa Hjemveien bære Præget heraf, til usigelig Glæde for hans Hustru, der hjertligt trykkede hans Haand og behøftede den inden i sine.

Ved et rummeligere Sted paa Veien, vilde nogle elegante Ekvirager jage forbi Rækken af de andre, det er et Privilegium, som Herstabsindfste mene at have forud for de simple Hvervognes. Walter gav sin Ridst Befaling til at følge deres Spor, han var jo ogsaa elegant kjørende, og Ridsen jog frem, uagtet Anna hønligt bad om, at han maatte blive i Rækken, da den hurtige Kjørsel mellem saamange Vogne angste hende. Dog, Walter syntes at antage, at han turde frem med de Elegante, og i denne Pligtjofelse ansporede han, staaende op i Vognen, Ridsens Jøer; han var ogsaa overbevist om, sagde han, at Anna maatte være træt og længtes efter at komme hjem og i No, for hendes Skyld vilde han ikke være et Lieblit længer undervejs, end heist udbvendigt. Kjør til! Men han havde ikke agtet paa, at ligesom den Hattige overhovedet er en Fjende af den Rige, saaledes hersker der et hjerteligt Had hos de mest kurvede Hvervogne til de eleganteste Herstabsvogne. En af de første, der repræsenterede Jøerfste-Venstre af sit Parti, fandt sig opfordret til at standse Walters Vogn paa dens Seiersbane, den gjorde det naturligtvis med den størst mulige Brutalitet, idet den breiede paatvers og jog sin Vognstang og det ene Hoved af sit skind-magte Hestespar igjennem Døren paa Walters Vogn, saa at denne pludselig maatte standse, og han selv nær var gaaet paa Hovedet ud af Vognen, hvor han kunde være bleven raddrækket mellem de andre Vogne. Og det vilde vistnok være steet, hvis ikke Anna med al sin Kraft havde grebet fat i ham og trukket ham tilbage i Vognen. Men Skrakken og Anstregelsen havde udtrømt hendes Kræfter, og hun besvimeede i samme Lieblit.

Et Par Timer efter saa hun lidende og elendig i Sengen, det hele Huus var i Oprør, Bud støj paa Bud efter Lægen og efter Statsraadinden, Walter løb fortvivlet op og ned ad Gulvet, og vidste hverken ud eller ind, Besvimmelser og Krampetrækninger afvekkede uden Ophør — saa kom Lægen, og Statsraadinden, og Baagefonden og Medicinen, og lang tid paa Natten et dødsomt Barn, der hverken trængte til Jern-nikkelvand eller til Kinderpulver. Hvad vilde Walter ikke i dette Lieblit have givet til, at det havde trængt til begge Dele! Alt var nu dødsomt om ham, Ingen vovede at opsætte sin Stemme, hvor Døden syntes at herse, og Anna saa endnu bestandig som en Død, uden Bevidsthed. —

En Maaned snej sig hen med Sneglefstrid, den havde været saa lang som et heelt Aar, syntes Walter. Anna saa endnu tilfængs, men Lægen sagde, at hun snart kunde komme lidt op. „Og ud?“ spurgte Walter. Det kunde der endnu ikke være Tale om for det Første, meente Lægen, det vilde gaae langsomt. Walter mumlede Noget om en „bedrøvelig Geschihte det Hele,“ kysede Anna paa Haanden, og gik til sine Forretninger.

Emilie kom for at besøge hende, og yttrede sin Glæde over den gode Fremgang; hun havde mødt Lægen, som havde sagt, at nu var Anna paa god Ve.

„Ja, paa den bedste,“ sagde Anna med et veemodigt Smil, „paa den eneste rette Ve — gjennem Dødens Port.“

Emilie vilde snakke hende af med hvad hun kaldte hendes sorte Grillen; men Anna meente, hun var vis i sin Sag, og stede det ikke just nu — seent eller tidligt maatte hun jo engang gaae bort. Og hvorfor skulde hun være bedrøvet deraf. Hendes Liv var forfeilet, det sølte hun altsfor ofte, men Vor Herre havde alligevel vendt det til det Bedste, han havde skænket hende et Barn, en lille Engel, som var gaaet forud for at tage imod hende, og hun havde saaledes ikke levet for-gjeves. Ingen vilde savne hende, naar hun gik bort, Walter maatte en kort Tid, men han vilde med Guds Hjelp snart troste sig. Hun bad Emilie tage sig ventlig af ham og troste ham, det vilde glæde hende at tænke, at hun engang kunde indtage hendes Plads hos Walter, som hun passede langt bedre fer, end hun havde gjort i sin Ubetydelighed. Walter havde altid haft et aabent Tie fer Emilies Skjønhed og Talenter, deres Tilbøieligheder harmonerede, og hun vilde kunne gjøre ham lykkelig, det sølte Anna noksom, at hun ikke havde kunnet.

Emilie vilde slaae det hen i Spøg, hun lovede seende, at huffe paa hendes Testament, og kastede et veltilfreds Blik til Speilet, da Anna omtalte den Virkning, hendes Skjønhed havde gjort paa Walters Hjerte, og hun fandt det ganske i sin Orden, at han havde ydet hende Høflighed, hun kunde godt see, at hun virkelig saae allerhøfligste ud i denne Eftermiddag. Og denne Betragtning bragte hende til næsten at overbøre de Smaaestemmelser, Anna endnu vilde overdrage hende med Hensyn til sine Forældre og Veninder.

Ter lod Strid inde i Dagligstuen, Anna vilde vide, hvem det var, Emilie aabnede Døren paa Klem, det var Walter, der var kommen hjem for at hente Noget, og lige stød i Begreb med at gaae igjen.

„Ved ham komme et Lieblit ind til mig,“ sagde Anna. Emilie udrettede hendes Pjogering, og gik for at tage Hat og Shawl paa. Walter traadte ind i Stuen, han var affræret og vilde hurtig bort igjen. Anna greb hans Haand og vilde tale til ham, men hendes Bevægelse hindrede hende deri, hun

kunde kun stamme nogle afbrudte Ord, hvoraf Walter kun hørte, at hun bad ham om at blive lidt hos hende. Som en afgjort Fader af enhver alvorlig Samtale, som han pleiede at benævne „disse Udbrud af Sentimentalitet,“ undgik han den ogsaa den gang, ved at bede hende vogte sig for stabelig Bevægelse, hvorpaa han forskikkede hende om, at hun var meget bedre idag og saae sød og smuk ud, spurgte, om hun ønskede Noget, lovede at ville bringe deiligste forfriskende Biindruer hjem med sig, og drog sin Haand ud af hendes, som han kysede med af den Courtoisie, man kunde forlange af en opmærksom Vgtemand. Emilie kom ind for at sige Farvel, saa fulgtes de Begge ad, og hørte neppe det: „Gud velsigne Eder Begge,“ som Anna sendte efter dem, idet de lufkede Døren for at give Tjenestefolkene den Befaling, at Ingen maatte komme ind til Fruen, for hun ringede, da hun vilde lægge sig til Hvile.

Anna ringede ikke, hun havde lagt sig til Hvile. Da Walter seent paa Aftenen kom hjem med et heelt stort Kræmmerhuus fuldt af deiligste forfriskende Biindruer, og sagde aabnede Døren til Sovokammeret, saa hun endnu og sov. To Timer efter sov hun endnu ligesaa trygt og sødt, medens Baagefonden puslede omkring i Stuen og ordnede Alt til Natten, en saadan Søvn havde hun endnu ikke haft, den maatte absolut gjøre hende godt.

Da Solen den næste Morgen trængte ind i Sovokammeret, hvor Baagefonden havde sovet usofskryret af Patienten den hele Nat, sov Anna endnu i samme Stilling med solbede Hænder. Hun sov den evige Søvn. Blid og smertefrit havde Gud udløst hendes Sjæl af Støvels Baand og forenet hende med hendes Barn, hun var slumret ind stille og ensom, ligesom hendes Liv havde været stille og ensomt midt i Verdens Tummel. Hun var allerede kold og stiv, og Lægen erklærede, at hun maatte være død tidligt paa Aftenen, vistnok kort efter, at Walter og Emilie havde forladt hende. Nu fortrod det ham bitterligt, at han ikke havde erfaret, hvad Anna vilde have sagt ham, og han brød sin Hjerne for at udfinde, hvad der muligt kunde have ligget hende paa Hjerte. Noget Sørgeligt kunde Gud stee Lov ikke have angstet hendes sidste Timer, det var han da overbevist om, thi han kunde nok sige, at han havde kjendt enhver af hendes Tanker og at hun havde været fuldkommen lykkelig i hele deres, af! altsfor korte Vgteskab.

Emilie havde nu Brug for Testamentet, og Alle fandt det meget interessant, at Anna havde haft en saadan Forudfølelse og saamegen Sjælsstyrke. Den Deel, der angik hende og Walter forlangt hun imidlertid; men hun ansaae sig berettiget og forpligtet til at yde ham af den Trøst, hun formaade, og det gjorde hun.

Walter var meget bedrøvet, han gjentog idelig til Alle og Enhver, at han havde mistet sit Livs Sol for evig og nu kun var en Skygge, og paa denne Skygge uden Lys troede han virkelig. Han havde ingen Forgrund mere for sit Liv, sagde han, Alt var kun sort Baggrund og herte Grindringen til — og mod denne Baggrund tog han sig virkelig ud som en interessant Vgtemand, med hvem alle Vindere søfte Medlidenshed og som alle Mand gik afveien fer. I Uigtalen sagde Præsten omtrent det Samme; han gav derhos en gripende Skildring af den Hensjødeds store Lykke i hendes Vgteskab, af den skønne Harmoni, der havde hersket imellem dette lykkelige Par, og af den dybtbedrøvede Enkemands store Fortjenester af dette lykkelige Samliv, der saa ofte havde været ham, Præsten, som for det hellige Alter havde knyttet og velsignet deres Vgteskab, til saa underlig en Opbyggelse. Og alle Tilhørere i den propfyldte Kirke vare bevægede og fandt, at det var den smukkeste og den sandeste Piigtale, de i lang Tid havde hørt. Og de fleste Koner holdt Lovtaler over Walter og meente, at med en saadan Mand kunde enhver Kone blive lykkelig, medens Mandene erklærede Anna fer et Exempel og meente, at isald enhver Kone var saa elskelig som Anna, kunde hendes Mand sagtens være lykkelig, thi de fleste Mand vare ligesaa gode som Walter. Og denne gang maa jeg ubetinget give Mandene Ret, fornemmelig i den sidste Deel af deres Paastand. —

Annas Testament gik ubetinget i Opfyldelse. Ligesom Naret var omme blev Walter forlovet med Emilie, men denne gang stede Fortøvelsen i Stilhed, saa at den ikke kunde give Anledning til de Stemninger, som vi have troet at burde advare imod i Begyndelsen af denne lille Fortælling. Ved en lunefuld Tilfælde af Skiebuen fandt denne Forlovelse netop Sted paa Fjerearsdagen efter Annas Bryllupsdag, men derpaa havde ingen af dem tænkt. Tre Maaned efter bleve Walter og Emilie viede af den samme Præst og i den samme Kirke, i Overværelse næsten af de samme Vidner. Og Præstens Vielsestale var meget smuk og rørende, han omtalte Anna saa lidt og saa let, at hun nu neppe var en svag Skygge, medens Walter atter straalende i sit Livs Sol ved Siden af den smukke Emilie. Den samme Præst døbte senere deres tre Smaapiger, af hvilke dog ingen blev opkaldt efter Anna, og jeg vil rose Emilie fer, at dette ikke stede.

For en Fuldstandigheds Skyld vilde vi endnu blot bemærke, at hverken denne eller nogen anden Præst endnu har viet noget af de tre Par, der vare bleve forlovede efter den første Forlovelse, vi have omtalt. Deres Udfigter ere omtrent endnu de samme som paa Tjerears Forlovelsesdag, det Oneste, som maatte har forandret sig, er deres Anstuelser om Forlovelser. Vi vilde af Hjertet ønske, at Hymen snart maa kunne tænde sin Fakkell for dem — og at dette da maa blive til deres Lykke. —

Blandinger.

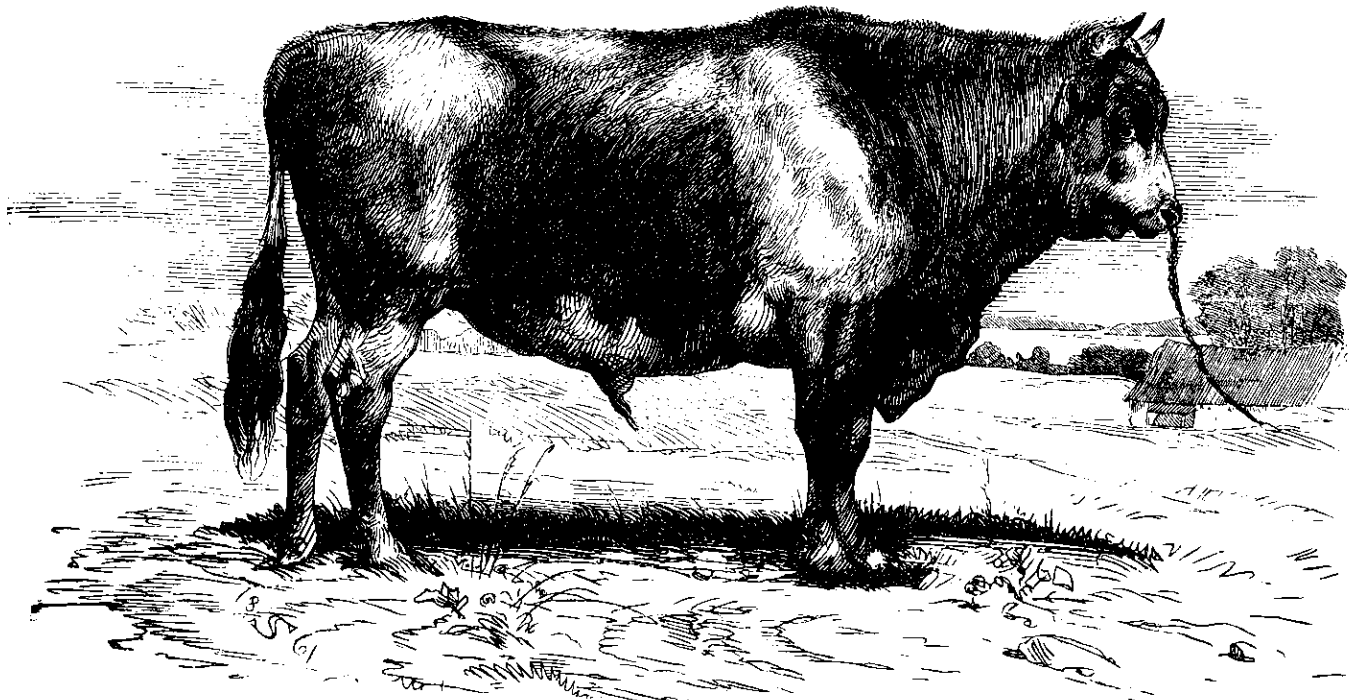
— Det fran-
ste Videnskaber-
nes Akademi for-
venter, at et nyt
Medlem snart
vil melde sig til
Optagelse, og er
kommet i betyde-
lig Uro herover.
Det berettes
nemlig forvist, at
Keiseren, naar
han har faaet sin
„Caesars Histo-
rie“ færdig, vil
fordre Sæde i
dette Akademi
som Historie-
skriver, hvilket
mange af Med-
lemmerne, især
de, som have staaet
i et Slags Opposi-
tion til Keiser-
hoffet, ansee som
en altfor stor Gæ-
ste.

— Skæf-
spæres Huus
og Hæve ere
nylig blevne
udbudte til
Salg. Eieren
forlangte 1800
Pstr., idet han,
paa Grund af
Stedets Mærke-
lighed, fordrede
300 Pstr. mere
end de 1500
Pstr., det var
vurderet til; men
det høieste Bud
var kun 1100
Pstr., hvilket er
saameget mærke-
ligere, som Eng-
landerne ellers
have Penge nok,
naar det gjælder
Anskaffelsen af
Curiositeter af
ringere Betyd-
ning.

— Gutzlow
har overtaget Po-
sten som Gene-
ralsecretair ved
Schillerstiftelsen,
men har afflaaet
at modtage Gage
herfor. Hacklän-
der er i Baron
Galls Sted ud-
nævnt til Inten-
dant ved Hofthea-
tret i Stuttgart.

Kongepremie-Koen af Fedekvæggracen.

Kongepremie-Tyren af Fedekvæggracen.

**Fra Land-
mandsfor-
samlingen i
Horsens.**

V.

Af det Kvæg,
somerholdt Kon-
gepræmie, levere
vi idag Tegning-
er af Tyren og
Koen, der bleve
bedømte som Fæ-
dekvæg; de ere
begge af jydsk
Race. Det jydsk
Kvæg er i Al-
mindelighed an-
erkendt som me-
get haardført
og nøjsomt, det
malker ret godt
i Forhold til den
Føde, man byder
det; det er et
starkt Arbejdsdyr
og giver Kjøb af
fortrinlig Kvali-
tet. En af de al-
mindeligste An-
ker over det er,
at det har et
temmeligt stort
og grovt Hoved;
men i denne Hæn-
sende ere saavel
høstaaende Ko
som især Tyren
upaaklagelige, si-
gefom de ogsaa
sees at have op-
naaet en meget
respectabel Grad
af Fædme.

Tyren er tre
Aar gammel og
tilhører Herr
Gobseier Woet-
mann, Frys-
brønd p. Morsø;
Koen, som flere
Gange har taget
første Præmie i
Morsø landoe-
conomiske Sel-
skab, er født 1853
og eies af Mikkel
Kubst i Vils By
paa Morsø.

Charade.

1. 2.
Som Purl med Glæde og med Laf
Jeg ofte dermed vandred;
Som Borger i vor Stad — Al, al!
Hvor er det dog forandret!

2. 1.
Af Elsteren jeg frygtes maa
I mangen Vaudeville;
Han fremfor Alt maa tænke paa
Mit først at tilfredsstille.

I øvet Haand man seer 1. 2.
Et herligt 2. 1. blive —
Hvordan de stilles, maae de jo
Den samme Mening give.

Oplysning paa Charaden i Nr. 97:

England.

Oplost af: Der kleine Pumpnickel, Grandsbergs Peter, Vorbasse Degn
Mathilde fra S-by, G. N. P. i Keile, Trinesen, Theodorien, Emil Et-
man, Carlo Pedro, Bennerne paa Ramret, Hugin, Tom, G. J. Peterzen,
N. i Hørseshøjning, E. B. Høds, Chevalier, Høbert, Drum.
Oplost som Søvant (Søvand) af P. St. i Kappel.
Oplost paa Vers af S. S., Jocum Humlepotte i Aalborg.

Verdens-Barometret.

Londen	8 August	3 pEt.	Consofs . . . 90 ⁵ / ₈
Paris	"	3	Rentes . . . 68. 45.
Wien	7	5	Metaalliques . 68. 20.
Berlin	"	3 ¹ / ₂	Staats-Sch. 90 ¹ / ₈ .
Kjøbenhavn	9 August	4	Rgl. Obligat. 97.

Dode.

Grev Carl de Geer af Leussta, en af Sverigs største Godseiere
(Leussta og Båsbj i Upland, Kulla-Gunnarstorp i Slaane, Danne-
mora Gruber osv.), † 30 Juli, 80 Aar.
E. J. van der Berg, en af de betydeligste hollandske Historikere,
Directeur for Akademiet, † 20 Juli.
Tenore, Professor i Botanik i Neapel, berømt af sin Flora over Konge-
riget Neapel, † 19de Juli.
Herluga af Budingham, en af den engelske Uldes berømteste Repre-
sentanter, 64 Aar, † 30de Juli i Ghendos.
Lord Herbert, forhæderende Krigsminister, 51 Aar, † 2den August i
London.

**Veirforholdene paa Landbohøjskolen
fra den 2den til den 8de August incl.**

Dato.	Middel- varme (C. o.)	Høieste Varme.	Løveste Varme.	Fugtig- hedsgrad R. 21 pEt.	Vulftrøf.	Regnsbæde i Vinter.
2den . .	19,6	25,5	14,0	60	28"1,73	0,382
3die . .	19,9	25,2	15,8	60	27"11,70	0,300
4de . .	17,8	21,8	14,0	75	28"0,48	0,133
5te . .	19,5	24,7	15,0	75	28"1,14	0,750
6te . .	19,6	24,5	14,0	45	27"11,06	0,000
7de . .	19,0	21,8	13,0	57	28"0,37	0,000
8de . .	18,7	25,5	12,8	85	27"7,20"	0,000

A. n. m. Middelvarmen er bestemt ved Jaagttagelser Kl. 7, 12 og 11 og Luft-
trykket som Middeltallet af Jaagttagelser Kl. 8, 2 og 10.

Rammer og Albums

til photographiske Visittkort faaes i stort Udvalg hos
Kittendorff & Aagaard, st. Kjøbmagergade 15.

Udkommen er:

Slesvigske Folkesagn

af Fr. Fischer. 2den gennemsete Udgave. heft. 1 Rd. 72 Sk.
Fr. Weldikes Forlagsboghandel.

BREVVELING.

Til 517 i Aalborg. Ja, naturligvis, naar de benyttes. — Kan De forsyne
os med noget Materiale i den omhandlede Retning?
— W. Kan ikke benyttes.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.